

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A JONAH AND GRAY NOVELLA

and all their
Stars

RILEY NASH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

And All Their Stars

Riley Nash tarafından

Telif Hakkı© 2022 by Riley Nash

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olayların yanı sıra mevcut herhangi bir kurum, kuruluş, yayın veya kamuya mal olmuş kişilerin katılımı tamamen hayal ürünüdür ve gerçekte hiçbir dayanağı yoktur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Aşağıdaki yayınlardan kısa alıntılar yapılmıştır: Walt Whitman, *Leaves of Grass* (1855)

ASIN (e-kitap): B0B9RKYWXX

Kapak tasarımı: Cormar Covers

*Gurur duymayı hak
ediyorsunuz. Seçilmeyi hak
ediyorsunuz.*

***Bu roman Jonah ve Gray'in aşkının sona ermesinden hemen sonra başlıyor.
hikaye, Beni Düşür.***

***Spoilerlardan kaçınmak, karakterleri ve olay örgüsünü anlamak için
lütfen önce Beni Düşür'ü okuyun!***

***Tetikleyici uyarı: çocuklarla ilgili bazı duygusal açıdan zor içerikler
koruyucu bakımda sikişmiş***

İçindekiler

1. [Bölüm 1](#)
2. [Bölüm 2](#)
3. [Bölüm 3](#)
4. [Bölüm 4](#)
5. [Bölüm 5](#)
6. [Bölüm 6](#)
7. [Bölüm 7](#)
8. [Bölüm 8](#)
9. [Bölüm 9](#)
10. [Bölüm 10](#)
11. [Bölüm 11](#)
12. [Bölüm 12](#)
13. [Bölüm 13](#)

Chapter I

JONAH

O zaman

Evimizi ilk gördüğümüzde çatısının yarısı yoktu. Ya da tüm duvarları. Ya da ikinci kattaki zeminin çoğu.

"Sadece hayal gücünü kullan." 70'lerden kalma paslı, deniz mavisi buzdolabına bakarak bir mutfak olduğunu düşündüğüm yerin ortasından ikinci güneşine doğru gözlerimi kısarak bakıyorum.

Gray cevap vermiyor, çünkü değerli ciğerlerindeki bir toz zerresi onu öldürecekmiş gibi nefesini tutuyor. Takım elbisesini korumaya çalışarak abartılı bir dikkatle odadan geçiyor. Adam, emlakçı bir inşaat alanı ile bomba patlatma alanı arasında bir yere gittiğimizi ima etmesine rağmen giyinmekte ısrar etti.

"Büyük bir bodrumunuz var. Su yumuşatıcısı aşağıda ve bolca depolama alanı var." Emlakçımız Brian, ailemin eski bir arkadaşı, sarkan bir kapıyı işaret ediyor. Gray kapıyı iterek açmaya çalıştığında, son menteşe yerinden çıkıyor ve kapı devrilerek beton basamaklardan aşağı, karlı bir yamaçtaki kızak gibi kayıyor. Üçümüz de karanlık, küf kokulu deliğe bakıyoruz. Bir hayvan devirmiş gibi bir şey takırdıyor.

"Mükemmel," diye
duyuruyorum. Gray bana
bir bakış attı.

Yani burası kim bilir ne zamandır sevilmiyor. Bekledi, unutuldu, yavaş yavaş dağıldı. Tek bir özelliği bile yok. Bu yüzden bizim için daha doğru olamazdı; ikinci şanslar hakkında bir iki şey biliyoruz.

Şu zavallı bebeğe bak. Beni eve kadar takip etti. Bende kalabilir mi? Ne yazık ki bunun Gray üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum. Iowa'da birlikte yaşamaya alıştığımız birkaç ay içinde, onun mantığa ve gerçeklere ihtiyacı olduğunu öğrendim. Ve oral sekse. Neyse ki emlakçı Brian için en büyük silaha ihtiyacım olmayacak çünkü avukat erkek arkadaşımın bile tartışamayacağı bir gerçeğim var.

Gray'e elimi uzattığımda bana şüpheyle bakıyor. Burnunu kırıştırarak kiler kapısının tozunu kot pantolonumun kışına siliyor, sonra parmaklarını benimkilere doluyor. Acil servise gitmek zorunda kalmamak için her adımımı botlarımla kontrol ederek onu dikkatlice arka verandaya götürüyorum.

Evin arkasındaki nemli, yeşil çimenlere adım bir bahar öğleden sonrasının puslu sıcaklığı etrafımızı sarıyor. Gray'in yıllardır biriktirdiği parayla her yeri yıkıp yeni bir ev inşa edebilirdik.

Tüm kariyeri boyunca; güzel bir toprak parçasının önümüzde gördüğümüz hale gelmesi ise rüzgar, toprak ve suyun yüzlerce yılını alır.

Çimler aşağıya doğru eğim kazanıyor ve yerini daha sık, yabani, dağınık, geyiklerin çiğnediği patikalara . Burada tavuklar, keçiler, atlar, bir havuz, bir atölye ya da tüm oyun alanlarının anası için yerimiz olurdu. Ya da birkaç şezlong ve bir bira soğutucusundan başka bir şey. İstedığımız şekilde inşa edebileceğimiz koca bir hayat. Tarlaların ötesinde, kocaman meşeler ailemin evinin yakınından geçen aynı geniş, durgun nehrin yolunu izliyor.

"Mülk ne kadar uzağa gidiyor?" Brian'a sordum.

"Nehrin uzak kıyısına kadar."

Heyecandan zıplamamaya çalışarak Gray'in kaburgalarını dürtüyorum. İç çekiyor.

Yanağımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatarak, Gray'in baharatlı parfümüyle karışan yoğun yabani ot kokusunu çekiyorum. "Bak. Burası senin de evin olacak. Eğer gerçekten nefret ediyorsan, bebeğim, onu almayacağız." Omzuna daha da sokuluyorum, alnımı boynuna dayıyorum ve her kelimedede ne kadar ciddi olduğumu hissetmesi için yeterince yakınına bastırıyorum. Bu anı onunla paylaştığım için, dünyada en çok sevdiğim insanla birlikte lanet olası evler aradığım için ne kadar mutluyum. Birlikte olabileceğimiz bir yer.

Brian'ın ayak sesleri gıcırdayan evin içinde geri çekilerek bize alan açıyor. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Gray'in burnunu saçlarımda hissediyorum. Bitki örtüsünü ve hayvanları koklaması gerekiyordu, Axe şampuanımı değil, ama o ne isterse onu yapıyor. Parmağı çenemin altından kayıyor, yüzümü güneşte bal yeşili rengini almış ve belirsizlikle bulutlanmış gözlerimle buluşana kadar yukarı kaldırıyor. Böyle anlar onun için en zor olanlardır: tanımadığı insanlar ve yerler, kontrol edemediği sonuçlar, tek bir doğru cevabı olmayan sorular.

"Sessiz olacak mı?" diye soruyor usulca, gözleri benimkilerde çok ciddi.

Cevap vermek yerine tarlaya doğru başımı sallıyorum ve böceklerin ve kuşların cıvıltısının üzerimizden geçmesine izin veriyorum. O kadar sessiz ki, rüzgârın her bir çimen yaprağına dokunuşunu, toprağın nefesini ve yaşamını duyabiliyorsunuz.

Birkaç dakika el ele dinledikten sonra, yüzündeki bir şey biraz rahatlıyor. "Ve..." Boğazını temizleyerek kaşlarını çatıyor ve tekrar deniyor. "Ve çocuklar." Kelimeye hafifçe dokunuyor, sanki bir parçası fikrimi değiştirdiğimden korkmuş gibi. "Çocuklar burada oynamaktan hoşlanır mı?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Açıktaki kırılganlara tırmanmaya, eski elektrik tellerinden sallanmaya bayılacaklar... ve kötü olduklarında

Onları mahzene atın, ama kıldığınız için yeni bir kapı almamız gerekecek.

-" Çırpınıyorum, ama o çoktan kolunu göğsüme dolamış, diğer eliyle beni gıdıklıyor, ta ki ben çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kalana, Brian'ın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırnamaya çalışana kadar. Eşcinsel bir çiftle götlük etmeyecek bir emlakçı bulmak yeterince zordu; bahçede seviştığımızı düşünmesi için bir neden yok.

"Ciddiydim," diyor Gray sitemle, ben bacak bacak üstüne atıp ona sarılırken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Kalçasını öptüm. "Biliyorum. Özür dilerim. Seninle uğraşmak çok kolay."

"Bunu yatakta tekrar söyle, küçük saksocu." Titrediğimi hissedince gülümsüyor.

Güven verici bir şekilde mırıldanarak baldırının arkasını sıkıyorum. "Çocuklar buraya bayılır. Bunun gibi yerler..." Kütüğümü tarlaya, nehre, her şeye doğru sallıyorum. "Bu benim lanet çocukluğumdur. Ve bak nasıl oldum. Ya da bakma."

Şaka yaptığımı biliyor ama hemen , böylece göz hizasına geliyoruz. "Yapma. Yeni bir başlangıç yapıyoruz; artık bu kendini küçümseyen saçmalıkları duymak istemiyorum." Elleri başımın iki yanını sarıyor. "Dünyada beni senin gibi çocuklarım olmasından daha çok mutlu edecek bir şey düşünemiyorum Jonah Scott."

Göğsüm patlamak, beni sıcaklığın, ışığın ve Gray'in şiirlerinde bile adı olmayan şeylerin parçalarına ayırmak için elinden geleni yapıyor. Dizlerimin üzerine eğilip onu öpüyorum, bir kez, sonra tekrar ve tekrar, dilimin darbeleri arasında *teşekkür ederim* diye mırıldanıyorum.

Bugün eve döneceğimiz gün.

Şimdi

"Oh, şükürler olsun." Birkaç metre gölgelikte oynayan McKenzie'ye bakarken, Gray elinde buz gibi, damlayan bir şişe kolayla evin bahçesinden aşağı doğru yürürken beceriksizce kendimi düzeltiyorum. Öğleden sonra Kenzie'nin ağaç evi üzerinde çalışırken o kadar terlemişim ki havuza atlamış gibi görünüyorum.

"Baba!" Kenzie ayağa kalkıp doğru düzgün merhaba diyemeyecek kadar meşgul olduğu için elindeki küçük plastik testereyi ona doğru sallayarak bağırıyor.

Gray benim için Kenzie'nin adını kullanarak, "Bu dil üzerinde çalışmaya devam etmelisin, Dada," diye alay ediyor. Bay Mükemmel, etkilenebilir bir çocuğu eve getirdiğimizde küfürlerini dizginlemekte hiç zorlanmadı ve benim çırpınışımlarımdan ve kıl payı kurtuluşlarımdan sadistçe bir zevk alıyor.

Kolanın kapağını açıp şişeyi bana uzatıyor ve ben de orgazmik bir iniltiyle yudumluyorum. İki buçuk yıldır ortağım ve ne zaman hayatımı kolaylaştırmak için basit yollar bulsa, şeyi bana vermeden önce kapağını açmak gibi basit bir şey yapsa, hala başım dönüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Duygusallığımı saklamaya çalışıyorum ama Gray, Sauron'un Gözü gibi her şeyi görüyor.

piknik masasının bankına oturan Gray ceketini çıkarıyor ve kravatını gevşetiyor. Tabii ki terlemiyor. Hollow Creek'teki kimsenin yerel avukatlarının bir basın toplantısında valimizden daha iyi giyinmesini takdir ettiğinden emin değilim ama bu onu mutlu ediyor. İş dışı günlerde, onu rahat düğmeli önlükler ve chino pantolonlar giymeye ikna etmeyi başardım. Kenzie'yi nehre götürdüğünde ya da gerçekten her fırsatta üzerine atlamamı istediğinde, bir şort ve ailemin ona hediye ettiği Hawkeyes tişörtlerinden birini çıkarıyor.

"Hatırlattığın için teşekkürler. Fikirleriniz her zaman çok takdir ediliyor." Sırtımı kamburlaştırıyorum ve bu lanet ağaç evde geçirdiğim bir hafta boyunca her bir kasımdaki ağrıdan dolayı homurdanıyorum. Diğer babalar, tüm uzuvlarını kullananlar, muhtemelen iki kat daha hızlı bitirirlerdi. Ama benimki iki kat daha harika olacak çünkü çalışırken beynimi kullanmak için fazladan çok zamanım var.

Gray bir öpücük çalmak için eğiliyor, parmakları tişörtümün boynunda geziniyor. O oradayken, sıcak dilini çenemdeki terden yukarı doğru sürüklüyor ve kulak mememi ısıırıyor, onu uzaklaştırırken benden öfkeli bir inilti çıkarıyor. "Masum çocuğumuzun önünde azgınlık yapıyorsun ve benim küfretmemin sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sırıttırıyor, parlak gözleri beni daha sonra sertleştirmek, yalvartmak ve becermek için pek çok yol vaat ediyor. Şimdilik ikimiz de durup çimlerin üzerinde büyük bir konsantrasyonla plastik bir çekici yedek tahtalarımın birine vuran Kenzie'yi izliyoruz. "Neden inşa etmene yardım etmiyorum?" Gray soruyor. "Birkaç gün izin alabilirim ve sen de bunu tek yapmak zorunda kalmazsın. Kenzie'den daha iyi bir yardımcıyım."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim." Gömleğinin düğmelerini açıyorum ve elimi altına sokup serin sırtını okşuyorum. "Kenzie, tekrar ayırmamın bir saat sürdüğü şeyleri geriye doğru çevilemiyor."

Başımı kaldırdığımda, söylediklerimden hemen pişmanlık duyuyorum. Dev gibi bir adam gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ağzında tedirgin bir tuhafılık var.

"Hey, bana bak."

Gözlerinde nefret ettiğim o eski özü buluyorum. *Diğer insanlar gibi eğlenceli ve havalı olmadığım, hiçbir şeyi doğru yapamadığım için üzgünüm.* Kalplerimizdeki yaralar son iki yılda çok iyileşti, ama bazen kabuklar kopuyor ve bizi aniden ham bırakıyor. "Korkuluk parçalarını yarın inşa edebilirsin. Tahtaların hiçbirinin bir yönü yok ve bu evin çok önemli bir parçası. Öyle mi?"

Tereddüt ediyor. "Benimle dalga geçmek zorunda değilsin."

"Hey, Kenzie?" Sesimi yükseltiyorum ve sarı bukleli kasırgamız başını kaldırıyor. "Babam yarın bütün gün bize yardım edecek. Buna ne dersin?"

"Gerçekten mi?" Tam tahmin ettiğim gibi, tüm vücudu aydınlanıyor ve koşarak yanına gidiyor, neredeyse takılıp yüzünü piknik masasına çarpıyordu ki Gray tam zamanında onu kucaklıyor, yüzündeki tüm gölgeler anında yok oluyor. Onun tüm dünyası, tüm evreni o; ben sadece nazikçe takılmasına izin verdiği biriyim. Aklımın ucundan bile geçse asla kıskanamam, çünkü birbirlerine verdikleri saf, mutlak neşe benim yaşama sebebim.

"İş nasıldı?" Çimenlere saçtığım aletleri toplayıp alet kutuma geri koyarken soruyorum.

Gray, Kenzie'yi kalçasına yaslayıp başını çenesinin altına koyuyor ve beni izlerken hafifçe sallanıyor, esinti saçlarını karıştırıyor. "Bayan Wilkins, komşusunun mülk sınırında kestiği olgun meşeler için yüklü bir ödeme alıyor."

Tanrım, adamımın *ağaç hukukunu* keşfettiği gün. Ağaçlarla ilgili tüm sorunlarınız için eyaletin dört bir yanından ziyaret edebileceğiniz bir avukat olarak isim yaptı. Görünüşe göre, kesilen tek bir baldıran ağacı, O. J. Simpson davası kadar dramatik olabiliyor.

"Bana bahçesinden bir şeyler vermek istedi, ben de bu hafta sonu için çilekli ravent turtasını pişirebilmen için çilek ve ravent istedim. Mutfak tezgahının üzerindeki kutudalar."

"Bu harika, bebeğim. Teşekkür ederim." Ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum ve Kenzie'nin başının üzerinden onu öpebilmem için eğiliyor. "Şimdi en sevdiğin tatlıyı yapmak zorundayım. Ne kadar uygun." Kaşlarımı ona doğru sallayarak son vida kutusunu da kaldırıyorum.

"En sevdiğim olduğunu hiç söylemedim."

"Babamla araba fuarına gittiğim *akşam bir* pastanın *dörtte üçünü* yedin." Bu adamda gördüğüm en büyük özdenetim zaafıydı. Keşke onu kanepeye uzanmış, kucağında bir kitap ve turta kutusuyla, bir kaşıkla ısırıkları toplarken .

boş olduğunu fark etti. Sonra da sanki ben fark etmeyecekmişim gibi lanet kutuyu üzerine folyo koyarak buzdolabına geri koydu, çünkü Kenzie bu evdeki en büyük çocuk değil.

"Bu sefer turta yiyebileceğimi sanmıyorum." Gözlerini kısarak nehrin arkasında batmaya başlayan güneşe bakıyor. "Bu insanlar işin içinde yemek olunca leş kargalarına dönüşüyorlar."

Kenzie'yi hala kalçasında dengede tutarak, açık mavi dış kaplaması gökyüzüne karışan iki katlı zanaatkarımıza geri dönmeden önce çimenlerin üzerine dağılmış yarı inşa edilmiş ağaç ev parçalarının üzerine bir muşamba çekmeme yardım ediyor. Alet çantasını taşıdığım için el ele tutuşamıyoruz ama yokuşu tırmanırken Kenzie'yi bir koluna alıyor ve boştaki elini enseme koyuyor.

Mutfağın kapısını açmak için elini bırakıyor, sonra kızımızı ayağa kaldırıyor. "Git yemeğe kadar oyna, bebeğim." Saçlarını öperek oturma odasına doğru koşmasını izliyor. Yerin ortasındaki oyuncak kutusunun tamamını devirdiğini duyunca ikimiz de irkiliyoruz.

Daha da büyük bir karmaşa yaratmasına engel olamadan Gray kolunu kapı aralığına koyuyor ve beni ceketler ve kirli botlarla dolu küçük çamur odasının içine hapsediyor. "Babanın emeklilik pikniği için çok gerginsin," diye mırıldanıyor, aslında bir soru değil çünkü o her zaman haklıdır ve rahatladığımı hissedene kadar beni göğsüne çekiyor.

"Altıma sığıyorum Gray," diye mırıldanıyorum gömleğinin ön kısmına doğru.

Kaşları çatıldı. "Ama son bir yıldır işleri sen yürütüyorsun; baban artık neredeyse hiç gelmiyor."

"Burada işler öyle yürümüyor. Kapının üstünde onun adı olduğu sürece her şey yolunda. Ya benim adım yazarsa? Temelde yeniden başlıyorum ve size tek kollu, iki cinsiyetli bir tamirci olmanın en güçlü başlangıç olmadığını söyleyebilirim."

Bir süre durakladıktan sonra, "Baban seninle her zaman gurur duyacak," diyor.

Arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Teşekkürler ama bunu bilemezsin." Babamın benim için istediği hayatı tam olarak takip etmedim ve bu hafta sonu, benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir inşa ettiği bir işi bana teslim edecek. Baskı yok.

Gray bana nazik, çarpık bir gülümseme sunuyor. "Sana inanıyorum Jonah. Ne olursa olsun, Kenzie ve ben buradayız. Biz varız. Yarın dükkâna gidip ayağın bir şeye takılsa ve yakıp kül etsen bile."

Kaşımı kaldırıyorum. "Dışarıda napalm varilleri falan mı tuttuğumuzu sanıyorsun?" Ama gülümsemeden edemiyorum, başından beri planının bu olduğunu biliyorum.

Büyük bir elini hafifçe boğazıma doluyor, başparmağı çenemi yukarı iterken ağzı çarpıyor. Son zamanlarda yaşadığımız, birimizin kapıdan koşarak çıktığı, diğerimizin Kenzie'yi tuvalet eğitimi için tuvalete yetiştirdiği hızlı öpüşmelerden biri değil. Bu seferki derin ve her saniye daha da derinleşiyor, ağzının içinde inlediğimi hissedene kadar sert ve yumuşak bir şekilde değişiyor. Hafifçe geri çekiliyor, nefesi nemli dudaklarımı okşuyor. "Seni seviyorum."

"Yeterince uzun sürdü."

Kıkırdıyor. O meşum Şükran Günü'nde ailemin kapısına geldikten birkaç ay sonra ona, bana aşkını ilan ettiğinde aptal gibi ağlamak yerine havalı bir film repliği kullanmış olmayı dilediğimi . Şimdi bazen bunu söylememe izin veriyor, böylece gerçekte olduğumdan çok daha nazik ve müthişmişim gibi davranabiliyorum.

"Tamam." Uzanıp kışını tokatlıyorum. "Temizlik şarkısını söyleme sırası Büyük Baba'da. Küçük Baba'nın yapması gereken bir turta var."

Chapter 2

GRI

O zaman

"Artık eve gelebilir *miyim lütfen?*" Telefonumu yanağımla omzum arasına sıkıştırarak masa takvimimin sayfalarına çizdiğim güzel manzara sanatına devam ediyorum.

Jonah bir saniye bile tereddüt etmez. "Hayır."

Ben acınası bir şekilde inlerken onun kendini beğenmiş yüzünü hayal edebiliyorum. Kalemimi kağıda batırarak, eğri büğrü küp evimin üzerine üçgen dağlar, sonra da çizgilerin altta birbirinden uzaklaştığı perspektif yollardan birini ekliyorum. Daire şeklindeki güneşin altında m şeklinde bir kuş sürüsü sahneyi tamamlıyor.

Hollow Creek'in yeni avukatı olarak ilk haftamın nasıl geçtiğine bakılırsa, profesyonel bir sanatçı olarak kariyerime başlamam daha başarılı olurdu. "Tek bir kişi bile o kapıyı açmadı. Kendimi *Peanuts*'taki karton kutuda oturup tavsiye için beş sent isteyen küçük kız gibi hissediyorum; ama onun gerçekten müşterileri vardı."

Neşeyle mırıldanıyor. "Yeni buzdolabı kutumuzu atmadım. Onu ikiye bölüp buraya getirebilirim." Bu fikir karşısında homurdanarak kıkırdaması gülümsememeyi imkansız kılıyor. "Bak," diye ekliyor, "eğer beşe kadar işte kalırsan kıcıımı tıkarım, akşam yemeğini hazırlarım, ne istersen yaparım ve sonra sana sarılıp uyurum. Eğer eve erken gelersen, ön kapıyı kilitlerim ve seni verandada yan komşunun katil pire-kedisiyle bırakırım."

"Bunun destekleyici olması mı gerekiyor? Çünkü kendimi zorbalığa uğramış hissediyorum." Başımı arkaya atarak parmaklarımı ağrıyan gözlerime sürüyorum. Günlerce telefon görüşmeleri yaptım, yerel işletmelere ve belediye binasına gidip kendimi tanıttım ve istilacı bir tür gibi bakıldım. "Tanrım, çok yorulдум. Sebzeli ızgara tavuk ve en büyük fişi istiyorum, seni daha *sıçamadan* boşaltan fişi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ofisin ön kapısı tıkırdayarak kapanıyor ve telefonu o kadar hızlı masanın üzerine fırlatıyorum ki neredeyse *aramayı sonlandırma* düğmesini kaçırıyorum. Jonah'ın kıkırdadığını duyabildiğime eminim.

Başını endişeyle kapıya doğru eğen kadını yerel ikinci el dükkânının sahibi olarak tanıyorum. Kitaplarda ve televizyon dizilerinde gördüğüm ve benim de bir tane olmasını dilediğim o mükemmel, minyon, beyaz saçlı büyükannelerden birine benziyor. Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, sanki ikimiz de ne bekleyeceğimizden emin değiliz. Jonah yaşamının zor olacağını söylediğinde haklıydı.

kırsal bir Orta Batı kasabasında eşcinsel bir çift olarak. Agresif bir şekilde, lastikleri keserek ve evinize grafiti çizerek değil, milyonlarca küçük bakış ve sessizlikle.

"Avukatlar pahalı mıdır?" diye aniden sorar.

Göz temasını kesiyorum ve manzara resmimi bir yığın kâğıdın altına itiyorum. "Ben değilim." Buraya kendim için geldim, paraya ihtiyacım olduğu için değil. Birikimlerim, yatırımlarım ve düşük hayat pahalılığı sayesinde ne Jonah'ın ne de benim çalışmaya ihtiyacımız var.

-Eğer yapmazsak delirir ve birbirimizi öldürürüz. Jonah bana bunun insanların gururunu kıracağını söylemeseydi, hizmetlerimi karşılıksız olarak sunardım. "Sorun ne gibi görünüyor?"

"Kocam avukata ihtiyacımız olmadığını söyledi ama ben korkuyorum. Devlet bize otoyol yapmak için evimizi alacaklarını, parayı kabul edip çıkmaktan başka bir şey yapamayacağımızı söyledi. Bu doğru mu?"

"Korkarım muhtemelen öyle." sandalyeyi işaret ediyorum. "Ama bu onunla savaşmayı deneyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Kavgada iyiyimdir. On yedi yaşında özgürlüğümü kazanmadan önce dokuz koruyucu aile yanında kaldım. Sistemin içinde bir çocuk olarak büyürken pek çok avukat gördüm. Temiz takım elbiseleri ve özgüvenleriyle her zaman kontrolü ellerinde tutuyor gibiydiler. Kuralları onlar koyuyordu ve herkes de onlara uymak zorundaydı. Ben de geceleri bir markette ve öğleden sonraları bir restoranda çalışırken, sabahlarım yerel kütüphanede ders çalışarak ve burs başvurularını doldurarak geçiyordu.

Devlet üniversitesinde bir ekonomi programına tam burslu kabul edildiğime dair bir mektup aldığımda, bunun hayatımın en önemli günü olduğunu biliyordum. Söyleyecek kimsem yoktu ama bir torba kraker ve bulabildiğim en ucuz votkayı alıp evimde oturdum, panjurları indirdim, sarhoş oldum ve ders kataloğunu inceledim.

Hayatım ilk kez bana aitti ve kendime asla geri dönmeyeceğime dair söz verdim.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kadının hâlâ detay vermemi beklediğini fark ediyorum. Aklımın bir köşesinde bir şey, neredeyse fotoğraflık hafızamda saklı bir ayrıntı canlanıyor ve dizüstü bilgisayarımın arama motoruna hızla bir şeyler yazmaya başlıyorum. Kusursuz bir sözleşmedeki en küçük çatlaklar, herkesin unuttukları, doğru baskıyı uygularsanız her şeyi paramparça edebilir.

Aradığım şeyi bulduğumda omuzlarımdaki gerginliğin çözüldüğünü hissediyorum. "Bayan Erweiler, değil mi?"

Kasabadaki herkes adımı biliyor, ama benim de onlarınkini bildiğimi fark ettiklerinde hep şaşıyorlar. Jonah ile birlikte kasabada dolaşırken, yanından geçtiğimiz herkesin adını ve hayat hikayesini sahnede fısıldıyor ve ben de arkadaş edinecek kadar kabul göreceğimiz gün için hepsini bir kenara kaydediyorum.

"Bu doğru."

Bir kalem kapıyorum ve sert, sivri el yazımla notlar karalamaya başlıyorum. "Mülkünüz kaç yaşında Bayan Erweiler?"

"Kesin olarak bilemem ama eşimin büyük büyük büyükbabası bu evi yüzyılın başlarında elle inşa etmiş."

Jonah'nın coşkusunun bir kısmı bana da geçti ve profesyonelce görünmese yumruğumu zaferle havaya kaldırabilirdim. "Bu harika. Colorado'da sizinkiyle aynı durumda olan bir çiftliğin Ulusal Tarihi Yerler Sicili'ne başvurduğu bir dava okumuştum. Devlet geri adım atmak ya da tüm binayı sağlam bir şekilde başka bir yere taşımak zorunda kaldı. O zaman arayalım-" Beni gerçekten işe almadığını fark ederek tereddüt ediyorum. "Eğer birlikte çalışmak isterseniz, birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Her şeyin değiştiği anı görebiliyorum. Dayak yediğini düşünen biri, hikayesini dinlemeye ve tarafını tutmaya istekli bir insan bulduğunda. İlk kez bana bir rahatsızlık bir insanmışım gibi bakıyor ve yüz ifadesinde kırılğan bir güvenin başlangıcını görebiliyorum.

Bir ay kadar sonra, Erweiler çiftliğini kurtardıktan ve iki ya da üç küçük vakayla daha ilgilendikten sonra, işten çıktığımda arabamın sileceklerinin altında Bağımsızlık Günü pikniği için bir el ilanı buldum. Tüm hız sınırlarını aşarak eve koştum ve ön kapıyı çarparak açtım, şaşkın Jonah'ı ürküttüm.

"Ben yaptım!" Onu arkadan kanepeye doğru itiyorum. Bana bakabilmek için kıvranırken, boynuna doğru tekrar mırıldanıyorum. "Ben yaptım."

Bana sorular sormak için ağzını açıyor, sonra dilimi içeri soktuğumda inliyor. Kanepeden yuvarlanıp halının üzerine düştüğümüzde aç güreşimiz aniden sona eriyor ve onun küçük, ağır bedeni üzerimde kalıyor. "Tanrım." Sırtımı yokluyorum ve acıdan irkiliyorum. "Bir daha asla yürüyemeyebilirim."

"Sana neler oluyor böyle?" diye soruyor, dirseğini göğsüme dayayıp çenesini elinin arasına alarak. Buruşuk davetiyeği yüzüne doğru salladığımda gözleri açılıyor. "Nereden buldun bunu?"

"Biri onu arabama sıkıştırdı ve ." Hollow Creek'e taşındığımızdan bu yana geçen aylar boyunca Jonah, bizi savunmanın ve asla kabul edilmeyeceğim endişesinin yükünü ne kadar çok taşıdığını görmeme izin vermemeye çalıştı. Bunun sadece küçük bir jest olduğunu biliyorum, ancak gelecekteki ailemiz için burada iyi bir yuva kurmak için üzerime düşeni yapabileceğim konusunda bana umut veriyor. Sırıtmadan duramıyorum. Hayattan zevk almak böyle bir şeyse, Jonah'ın her zaman böyle bir kaos topu olmasına şaşmamalı.

"Nuh-uh." Arkasına *şaka yapıyorum*, *göt herif* yazmış olabilirlermiş gibi ters çeviriyor.

Yerden kalkmadan yumruklarımı başımın üzerine indiriyorum. "Kim o adam?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor, gözleri yumuşuyor. "Öylesin."

"Özür dilerim. Bunu tam olarak anlayamadım."

Alnımız birbirine değene kadar eğiliyor. "Adamın dibisin. Teşekkür . Birinin benim için bu kadar çabalayacağını hiç düşünmemiştim."

Sadece yüzüne bakmak bile kalbimin binlerce acı tatlı parçaya ayrılana kadar genişlemesine neden oluyor. O benim gerçek kuzeyim, yürüyeceğim tek yol. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Senin için her şeyi yaparım." Bundan daha fazlasını kastetmemiştim.

Şimdi

Saat sabahın beşi, ışık tül perdelerin arasından süzölmeye başladı bile. Kenzie yediye kadar kaya gibi uyuyor. Dirseğimi dayayıp Jonah'ın horlamasını izliyorum. Kendini tamamen uykuya bırakmış, bulabileceğimi hiç sanmadığım mutluluk verici bir yerde kaybolmuş. Nefes alıp vermesi bedenimin dinlenmesini sağlayan bir ninni. Eğer o gece için gitmişse, Kenzie'yi yanıma getirip yanına kıvrılmadıkça uykuya dalamıyorum.

Jonah'nın kaslı sırtını daha iyi görebilmek için yorgani yavaşça indiriyorum. Parmağımı omurgasının kıvrımları boyunca tüy gibi hafifçe gezdirirken bile kıpırdamıyor, kıcının çatlağının boxer'ının bel bandından dışarı çıktığı yerde oyalanıyor. Eğilerek dilimin sıcak tenini bulmasına izin veriyorum ve kürek kemiklerini öpüyorum. Biraz kıpırdıyor, küçük bir oflama sesi çıkarıyor ama uyanmıyor.

Elimi yavaşça kalçasının altından geçiriyorum ve bol boxer'ını kalçalarından aşağı indiriyorum, ayaklarına kadar iniyor, böylece çırılçıplak uzanıyor, piercing'li aleti çarşafın üzerinde yarıya iniyor.

Mükemmellik. Benim.

Ayaklarım başının yanında olacak şekilde uzanıyorum, yanağımı yuvarlak kıkına dayıyorum ve dudaklarımı kıkının üzerinde gezdiriyorum. Çok sert olmasa da ısırıldığında bir şeyler mırıldanıyor ve kalçalarını esneterek sikini yatağa sürtmeye başlıyor, hızlandıkça hafifçe inliyor.

"Hey." Poposunu çimdikliyorum. "Yok öyle bir şey." Ereksiyonunu avuçlayarak parmaklarımı Yakup'un Merdiveni piercinglerinin arasına sokuyorum ve başparmağımı sikinin başındaki halkaya değdiriyorum.

"Siktir," diye sızlanıyor gözleri açılırken. Duruyorum, ona durmamı istemesi için bir şans veriyorum. Sadece titriyor, bir tür azgın hayvan sesi çıkarıyor ve avucuma vurmaya başlıyor.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Bana mastürbasyon yapıp kahve getirmediğin sürece olmaz," diye homurdanıyor ve yüzünü yastığına gömüyor.

O daha sert ittikçe halter piercingler sıkı kavrayışında öğütülüyor. "Ben izin verene kadar boşalma."

Tüm vücudunun gerilmesi, bunun onu ne kadar tahrik ettiğini açıkça ortaya koyuyor. "Sen benim babam değilsin."

"Görünüşe göre öyleyim." Aletini bırakıp kıkını tokatlıyorum, sallanışının tadını çıkarıyorum. "O aptal lakabı kullandığına pişman olacağın günün geleceğini biliyordum."

"Sikeyim seni. Oh Tanrım." Bacaklarını açıyorum, dizlerini altına itiyorum, böylece kıkı havaya kalkıyor. Uyluklarının arasında asılı duran kalın siki ve taşakları neredeyse anında dörtte üç ereksiyondan kaya gibi sertleşmeye başlıyor.

Ona hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum ve kendi iç çamaşırlarımı ayaklarımdan yere atıyorum. "Talimatlarıma uymaman için elimden geleni yapacağım. İtibarım tehlikede."

Yatağa doğru kıs kıs gülerken omuzları titriyor. "mı? Yelp'te misiniz? Yorum bırakabilir miyim?"

Arkasında diz çökerek, hiç uyarmadan yanaklarını ayırdım ve dilimi dar deliğinin üzerinde sertçe döndürdüm. Sürünerek uzaklaşmasını engellemek için kalçalarını tuttuğumda, yastığa bastırmayı güçlkle başardığı bir feryatla kırılıyor, kesinlikle paramparça oluyor. Onunki kadar hassas bir kıkı olan biri için bu, ön sevişmenin kutsal kâsesi. Bunca zaman ondan uzak durdum, rehavete kapıldığı ve her şeyi denediğimizi düşündüğü anı bekledim. Çıkardığı seslere bakılırsa, beklediğime değdi diyebilirim.

Yavaşlayarak, gevşediğini hissederek kenarına yavaşça dokunuyorum.

"Tanrım, bunu bana neden yapıyorsun? Bu hiç adil değil." Seğiren vücudu gevşemeye başladığında sözleri bir dizi iniltiye dönüşüyor. "Biz-" Dilimi deliğine sokabildiğim kadar sokuyorum ve hiç de erkekçe olmayan bir çığlık atarak çırpınıyor.

"O da neydi?" Sormak için geri çekildim.

"Biz... biz..." Pantolonunu indirip boş yere kelime ararken başımı eğip sikinin ne kadar inceliyorum, yatağa kalın bir prekum izi . Bu benim ereksiyonumun seğirmesine ve zonklamasına neden oluyor, parmaklarım tenine gömülüyor. "Kenzie'yi uyandıracacağız," diye sonunda başarıyor, beyaz parmak eklemleriyle çarşafı avucunun içinde kavırıyor.

Altına uzanarak taşaklarına masaj yapıyorum, bir yandan da girişini tekrar yokluyorum. Bu sefer hırıltısını bastırmayı başaramadı. "Bu kadar gürültücü olman benim sorunum değil, tatlım."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor kısık sesle, nefesi kesiliyor. "Senden daha uzun süre dayanacağım. İzle beni."

"Mhm." Sarkan sikini tutuyorum, başparmağımı sıırıslıkla yarığına bastırıyorum ve tüm yüzümü kıkına gömüyorum. Bir çığlıkla patlıyor, tüm vücudu sarsılıyor ve döllerı yatağına sıcıyor. "Ben kazandım. Bu işte çok kötüsün."

Nefes nefese ve ter içinde, yan tarafına yığılıyor ve sevimli, iktidarsızca öfkeli bir topa dönüşüyor. Şaşkınlıkla kahkahayı patlatıyorum. Bu adamla ne kadar uzun yaşarsam o kadar kolay gülüyorum, ışığı yüzeye gittikçe yaklaşıyor ve hiç beklemediğim bir anda patlak veriyor.

Jonah tek gözünü açarak yatağıın ortasındaki dağınıklığın üzerinden atlayıp üzerime atlıyor ve sabah nefesini görmezden gelerek vahşi öpücükler konduruyor. Beni geriye doğru devirmesini önlemek için bir elimle yatak başlığını, diğer elimle de onu tutmam gerekiyor. Dilini ağzımdan ancak "Sıra bende." diyecek kadar çekebiliyor. Bırak ben deneyeyim."

"Neyi deneyeyim?" Kıkımı işaret ettiğinde hemen başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Derin büyüü uygulamaya hazır değilsin, bakir çırak."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "*Ağlamaktan ve kendim boşalmaktan korktuğum* için böyle konuşuyorum." Kütüğünü omzuma yaslayarak elini göğsümde gezdiriyor, kıkımın kıvrımlarını izliyor, sonra nefesim kesilene kadar parmaklarını ağrıyan sikime dokunduruyor. "Yaptır bana," diye tatlı tatlı yalvarıyor. Çıkarıcı küçük pislik. "Nasıl yapacağımı söyle."

Başımı geriye atarak gözlerimi kapatıyorum ve parmak ucunun başımın alt kısmında bir halka çizdiğini hissederek kendimi kaybediyorum. Durduğunda,

Onu itiyorum ve üzerine yuvarlanıyorum, yumuşak pamuğun sürtünmesi aletimi okşuyor.

"Bu çok eğlenceli," diyor enseme ısırarak. "Daha başlamadık bile."

"Daha önce hiç kimse kıcını yaladı mı?" Eli yanaklarıma masaj yapmaya başlıyor, başparmağı çatlağın içine kayıyor.

"Evet."

"İğrenç." Bacaklarımin arasına girdiğini ve onları kabaca ayırdığını hissediyorum. "Bana nasıl daha iyi yapılacağını öğret."

Alnımı kollarıma yaslıyorum ve deliğime öpüşürken gözlerimi kapatıyorum. "Daha iyisini yapacaksın çünkü o kadar susamışsın ki dilini sana söylediğim her yere sokacak ve bunun için bana teşekkür edeceksin."

"Beni tekrar sertleştirmeyi bırak," diye nefes alıyor, sertleşen sikini kalçamın arkasına sürtmek için duraklıyor ve ıslak bir çizgi bırakıyor.

"Kahretsin." Kendimi yatağın üzerinde biraz tepinmekten alıkoyamıyorum. "Sanki hayatında tattığın en güzel şeymiş ve kendini durduramıyormuşsun gibi yala. Ve acele etme."

Kalın, beceriksiz dili deliğime saldırdığında odadaki tüm havayı içime çekiyorum. Hiç acele etmiyor; yüzünü o kadar derine sokarken boğazından sabırsızca inliyor ki hâlâ nasıl nefes aldığından emin değilim. Ondan bacağıma daha fazla prekum damladığını hissedebiliyorum. Bu küçük sürtük kadar çabuk ikinci bir orgazm için geri gelebilen biriyle hiç tanışmamıştım. "Jonah," diye bağıyorum. "Beni dinle."

Nefes nefese durdu. Arkama baktığımda ıslak, dağınık ağzı ve vücudunda güzelce gergin kaslarıyla dikkatle beni izliyor. "Parmaklarının üzerine gel," diye emrediyorum. "Acele et." Gözleri açılıyor ve eli hızla sikini okşamak için aşağı iniyor. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde titrek bir iniltiyle her yerine boşalıyor.

"Bak." İki parmağımı itme hareketiyle birlikte kaldırıyorum. "İçeri. Sonra aç." Onları V şeklinde açıyorum. "Sonra aralarını yala."

Sanki ona piyango kazandığını söylemişim gibi sırtıyor. "*Sikeyim* evet."

Jonah bu konuda pratik yapacak kadar sık parmaklamıyor beni ama sert, kaygan parmaklarını içeri sokarken nefesini tutmasında neredeyse tapınılacak bir şey var. Kayganlaştırıcının aksine, döllerı hâlâ mutluluk verici derecede sıcak. "İyi mi?" diye onuncu kez soruyor, içimde dolaşırken sesi biraz endişeli çıkıyor.

Tam ona devam etmesini söylemek üzereydim ki, omurgamdan elektrik fişkirirken kırık bir iniltiyle öne doğru sarsılmama neden olan bir noktaya çarptı. "Hey oradaki," diye mırıldanıyor gururla, ben dağılmaya başladıkça daha da eminleşen bir vuruşla prostatıma tekrar tekrar dokunuyor. "Henüz gelme. Daha işim bitmedi."

Ağırlığını kaydırıyor, sonra harekete devam ediyor. Bir an sonra burnu çatlağıma bastırıyor ve dili parmaklarının arasında ıslak bir şekilde çalışıyor, korkusuzca derinlere dalıyor. Yatağı yumrukluyorum. "Evet. Hayır. Lanet olsun."

"Benim için ovala bebeğim," diye mırıldanıyor belli belirsiz. "Devam et." Etkileyici koordinasyonla prostatımı okşuyor ve ben çarşafı becerirken dilini itişlerime göre ayarlıyor. Ve görüşümün kararmasına neden olacak kadar sert boşaldığımda, bunun sadece kahvaltı gevreğine koyduğu şeyleri almak için ineklere yapılan bir şey olduğunu düşündüğünden emin olmama rağmen, beni bir profesyonel gibi sağarak dışarı çıkarıyor.

Duş almamız, çocuğumuzu uyandırmamız ve öğleden sonra babasının emeklilik yemeği için hazırlanmaya başlamamız gerekiyor ama bunun yerine ikimiz de bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde birbirimize sarılarak yere yığılıyoruz.

"Aşktan daha büyük ne var?" diye soruyor sonunda, hülyalı bir sesle. "İnsan uygarlığının hızla tırmanan çöküşü."

Kuru bir kahkaha atıyor. "Merak etme. Kenzie bir gün başkan olacak, bir sonraki çocuğumuz da onun başkan yardımcısı olacak ve her şeyi düzeltecekler." Burnunu koltuk altı kıllarıma gömüp düşünceli bir şekilde duraklıyor. "Başkan ve başkan yardımcısı aynı ailenin üyeleri olabilir mi? Bu yasal mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden diye soruyorsun?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Çünkü bu o kadar saçma bir fikir ki, hiç kimse bunu çözmeye zahmet etmedi."

"Yeterince büyük hayaller kurmuyorsun." Şaka yapıyor, ama bir an için hayal gücünün sınırı olmayan, gökyüzünden daha büyük umutları olan birinin mucizesini görüyorum. Ben o kişi olamam ama onu bunun için sevebilir ve hayallerini elimden geldiğince koruyabilirim.

Sırt üstü dönerek kollarını başının üzerine uzatıyor ve vücuduna vuran ılık ışığın tadını çıkarıyor. "Neredeyse Kenzie'nin kız kardeşini aramaya başlama zamanı geldi." Her şeyi defalarca konuştuk; Kenzie'den bir yaş küçük bir kız çocuğu daha evlat edinmek istiyoruz, ondan sonra da bir erkek bebek. Belki böyle şeyler planlanmamalı ama ben böyleyim işte. Nereye gittiğimizi ve bunun mümkün olan en iyi yol olduğunu bilmem gerekiyor.

tartıldı ve hesaplandı. "Sabırsızlanıyorum. K gelmiş geçmiş en iyi abla olacak."

Doğrulup ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve küçük canavarımızın ne zaman dörtnala koridora çıkıp kahvaltı isteyeceğini görmek için saate bakıyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve arkamı döndüğümde Jonah'ın beni içine çektiğini görüyorum, dudaklarını yumuşak bir sırıtış kaplıyor, koyu renk gözleri güneş gibi altın sarısı. "Hiçbir şey planladığımız gibi gitmese bile, iyi olacağız çünkü birbirimize sahibiz."

Bu bakışla karşılaşmaya devam edemeyecek kadar utanıyorum, bu yüzden arkamı bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum. "Her şey plana göre gerçekleşecek, çünkü bir hesap tablosu yaptım. Bir hesap tablosu yaptığınızda hiçbir şey ters gidemez."

Chapter 3

Neredeyse tüm kasaba araçlarını ailemin uzun, çakıllı garaj yoluna yığmış, bizi yolun birkaç yüz metre aşağısına park etmeye zorluyor. Kamyonun motorunu kapatırken Gray'in saatini beşinci kez kontrol ettiğini fark ediyorum "Söz veriyorum geç kalmayacağız Gray. Diğer herkes erken geldi." Batı Yakası'na alışkın, tam vaktinde gelmek sizi oradaki ilk kişi yapıyor.

"Bunun geç kalmanın tam tanımını olduğunu iddia edebilirim." Bana küçük gülümseme gönderiyor, sonra da Kenzie'yi yükseltici koltuğundan indirmek için iniyor. İki çilekli ravent turtasını kütüğümün altına sıkıştırıyorum, böylece akşamın mavi-mor ışıltısında yolda yürürken ellerimizin arasında sallanabiliyor.

Gülüşmeler, bağırışlar ve kontrplağa vuran puf sesleri bizi evin etrafında, herkesin içki içtiği, mısır deliği oyununu izlediği ya da güveç kapları ve fırın tepsileriyle kaplı uzun plastik masalara göz attığı büyük arka bahçeye götürüyor. Babam arkadaşlarıyla birlikte barbekü ızgarasının başında, bir yıl önce geçirdiği felçten sonra uzun süre ayakta duramasa tekerlekli sandalyesini kenara itmiş. Burada ölmek için fazla inatçıyız ama gücünün ve ince motor becerilerinin çoğunu kaybetti.

"Büyükanne!" Kenzie kendini annemin kollarına atıyor, onu kucaklıyor, sonra da en iyi arkadaşı Talia ile oynamak için koşmaya başlıyor. Talia'nın ebeveynleri Sarah ve Tom tatlı masasından bize el sallıyorlar. Kasabada küçük çocukları olan bizim yaşımızdaki tek çift olarak, zorunluluktan dolayı oldukça yakınlaştık. Turtaları sağlam elime alıyorum ve kütüğümle onları selamlıyorum.

İkramımı büfe masasının üzerine koyarak folyoyu dikkatlice çıkarıyorum, düzgün bir kare şeklinde katlıyorum ve turtaları sekiz eşit dilime bölüyorum. Diğerlerinin folyolarını da katlamaya başladığımı fark edince Gray'in eli sırtıma iniyor. "Oyalanıyorsun."

"Masanın bir felaket gibi görünmesini mi istiyorsun?"

Başımı kaldırıp ona bakana kadar ısrarla omzumu sıkıyor. "Bitir artık şu işi tatlım. Daha kolay olmayacak. Sadece *mutlu emeklilikler* de, sonra geri gel ve sana bir öpücük vereyim."

Kendi babamla konuşmaktan korkmak aklımı başımdan alıyor. Bir zamanlar çok yakındık - ne zaman bir hayat tavsiyesi hatırlasam, neredeyse her zaman onun sert, gerçekçi sesinden duyuyorum. Oturma odasında bir adamı ilk öptüğüm gün aramızda bir şeyler koptu. Beni seviyor, Gray'e iyi davranıyor ve Kenzie'ye tapıyor, ama ne kadar her şey normalmiş gibi davransak da,

Herkes aramızdaki uçurumu hissedebilir, iyi bir şey kopup gitmiştir. Hayatının ilk 24 yılını ailesini hayal kırıklığına uğratmamak için her şeyi yaparak geçirmiş biri olarak, bunu düşünmeme her izin verdiğimde beni mahvediyor.

"Bütün arkadaşları orada." Gray'in eline yaslanıyorum, sanki barbekü ızgarasından manyetik olarak itiliyormuşum gibi. "Onlar çok... sırtı dönükler."

"Çoğu önümüzdeki haftadan itibaren sizin müşteriniz olacak."

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Kolunu savuşturarak, kasabadaki yaşlı kadınların yarısının onun dar, koyu renk gömleği ve haki şortu içindeki geniş vücuduna hayranlıkla baktığını umursamadan çimenlikte koşturmasını izliyorum.

"Hey, baba," diye sesleniyorum, fikrimi değiştiremeden ona doğru güçle yürüyorum. "İyi misin? Sandalyeye ihtiyacın var mı?"

Yüzü biraz düştü ve keşke çenemi kapalı tutsaydım dedim. Emekliliğinden bir parti çıkarıyoruz ama felç geçirmeden önce en az beş yıl daha çalışmayı bekliyordu. O da benim gibi hayatının işini devretmeye hazır değil ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Hey, dostum. Sıra sende mi?" Maşayı uzattı ve ben tereddüt ettim. Dükkan gibi ızgara da hayatım boyunca babama aitti.

"Yapmasan daha iyi Walt," diye şaka yapıyor arkadaşı Dean. "Hazır olduğunu sanmıyorum."

Orospu çocuğuna pis bir bakış atıp iyi bir karşılık ama hamburgerler tütmeye başlarken panikleyip aptal gibi ona bakıyorum.

Annem yanağımı öperek içeri giriyor ve babamın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Utanç yüz ifadesini bozuyor ama başını sallıyor ve herkes fark etmemiş gibi yaparken annem işemesine yardım etmek için onu evin içine götürüyor.

Bu kadar önemsiyorlarsa lanet olası hamburgerlerle başkası ilgilenebilir, ben de maşayı yere vurup uzaklaşıyorum. Kenzie'yi aramak için tereddüt ederken, Dean'in arkamdan tekrar başladığını duyuyorum.

"Walt'a kendi partisinde söylemeyeceğim ama yolun aşağısında iyi mekanik işler yapan yeni bir adam var. Sanırım onu deneyeceğim. Çocuk doğru dürüst hamburger bile pişiremiyor ve bu haliyle... Babasını bu duruma düşürmesi utanç verici."

"Walt'un da ona güvendiğini sanmıyorum. O anlayacaktır."

Dudağımın içini kan tadı alacak kadar sert bir şekilde çiğneyerek bir kâğıt tabak alıyorum, yiyebileceğimden daha fazla barbekü tavukla dolduruyorum ve evin kenarına taşıyorum. Annemin eskiden burada bir sebze bahçesi vardı, ancak artriti nedeniyle bu bahçe ona çok ağır gelmeye başladı. Birkaç tane

Güneşte kavrulmuş domates bitkileri küçük kafeslerinde sallanırken, uzun gündüzsefası yumakları yatakları kaplayan beton blokların etrafını sarıyor.

Sanki ailemin sağlık sorunları ve ölü bahçe bir şekilde benim de suçummuş gibi, büyümüş yengeç otlarının üzerine çöküp tavuğumdan öfkeli ısırıklar alırken kendimi daha da kötü hissediyorum. Gözlerim yanmaya başlıyor ve ağladığımı Gray'den saklayıp saklayamayacağımı merak ediyorum. *Evet, doğru.*

Peçetem olmadığını fark ederek yüzümdeki barbekü sosunu tişörtümün iç kısmıyla siliyorum. Gray arkamdan boğazını temizleyince sırıyorum.

"Bu hafta çamaşırlardan ben sorumlu olacağım," diye homurdanıyorum, bir taşı tekmeleyip tozların arasında sekmesini izliyorum.

"Güzel, çünkü Kenzie'nin kıyafeti ona giydirdiğimizde ne renktiye, şimdi çamur kahverengisi oldu."

O nazıkçe yanıma otururken kendime rağmen gülümsüyorum. Sonra gülümseme burnumu çekmeye dönüşüyor ve yüzümü ellerimin arasına gömüp kirli spor ayakkabılarıma bakıyorum, başım zonkluyor. Bana dokunduğunda geri çekiliyorum. "Seni seviyorum ama şu anda sarılmak istemiyorum ve güzel şeyler söylemeni de istemiyorum. Kendimi biraz bok gibi hissetmek istiyorum." Bir süre sonra ekliyorum, "Üzgünüm."

İç geçiriyor ve arkasına yaslanıp uçsuz bucaksız, menekşe rengi gökyüzüne bakıyor. "Seni biraz hüzünlenme şansından mahrum bırakırsam ikiyüzlülük etmiş olurum. Bir saatin var, sonra Kenzie ve benim için seni tekrar neşelendirmek için açık sezon."

Cebimden yüksek sesli, teneke gibi Katy Perry müziği yükseliyor. Belki de zil sesimi "California Girls" olarak tüm yaşlı çiftçiler bana daha çok saygı duyar. Bu yapmak istediğim bir fedakarlık değil.

Gray ve ben şaşkın bakışlar atıyoruz. Hukuk fakültesinden arkadaşım Elliott dışında hemen hemen tanıdığım herkes bu gece burada, o da Sophie ile Meksika'ya gittiği için arayamıyor. Yemin ederim kesinlikle çıkmamalarının birinci yılını kutluyorlar.

Aramayı görmezden üzereydim ama bir şey cevap vermemi sağladı. Sadece derimin altında bir his. Uçakta bir yabancıyla gözleriyle karşılaştığımda hissettiğim ve bir şekilde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladığım duygunun aynısı. "Alo?"

Jonah'ın yüzündeki ifade hemen dikkatimi çekiyor. Dinlerken, anlamlı kaşları endişeli bir kaş çatma şeklinde birbirine yaklaşıyor, yumuşak gözleri şaşkın. Yer değiştirdiğimde elini uzatıp göğsüme dokunuyor ve kalmamı istiyor.

"Erin, bir kez daha tekrar edebilir misin?" Telefonu aramızda tutuyor ve hoparlörü açıyor. İlk kez Jonah'ın teyzesi Erin ve amcası Carl'ın partide olmadıklarını fark ediyorum. Tanımadığım isimlerle dolu hızlı hikayesini takip etmekte zorlanıyorum. "Carl'a böbrek nakli için telefon geldi ve Eli ile aynı anda ilgilenemiyoruz. Koruyucu aileye verilip verilmeyeceğine karar verene kadar Trish ve Callum'la kalması gerekiyordu ama Callum yeni görevlendirildi ve Trish'in zaten bakması gereken üç çocuk var. Sadece birkaç haftalığına yardım edebileceğinizi umuyordum. O iyi bir çocuk; Kenzie'nin yanında tamamen güvende olacaktır."

Jonah sanki az önce söylediği her şeyi anlamışım gibi bana bakıyor. Çaresizce omuz silkiyorum. "Peki ya annem ve babam?" diye soruyor.

"Onlardan bunu istemenin adil olmayacağını biliyorsun. Sağlıkları ve mali durumları yeterince iyi değil ama yine de deneyeceklerdir." Yine saçmalamaya başlayınca Jonah'dan telefonu alıp sessize alıyorum. "Eli kim? Neler oluyor?"

"O bir akraba, üçüncü dereceden kuzenim ya da öyle bir şey. O sadece bir çocuk; ailesi bir araba kazasında ölmüş, ne kadar, yaklaşık bir buçuk yıl önce mi? Şimdiye kadar birinin onu evlat edindiğini sanıyordum."

Erin'in konuşmayı kestiğini fark ettiğimizde Jonah telefonun sesini açar. "Özür dilerim. Ben-" Elim kendiliğinden hareket ediyor ve dikkatini çekmek için kütüğünün dirseğini sıkıyor. Gözlerimiz buluştu.

"Kaç yaşında?" Mırıldanıyorum.

Biraz zihinsel matematik yapmaya çalışıyor. "Muhtemelen on bir falan?"

"Peki kimsesi yok mu?" Jonah'nın şaşkın bakışları hâlâ kolunun üzerinde duran elime düşüyor. Gözleri tekrar yüzüme kayıyor, beni bir kitap gibi okuyor.

"Bunu düşüneceğiz, Erin. Bize yirmi dört saat ver." Az önceki üzüntüsünden uzaklaşmış bir halde telefonu kapatıyor ve beni inceliyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Oldukça benzer... bilirsin işte."

"Ben iyiyim. Bu uzun zaman önceydi; artık pek düşünmüyorum." Yalan bile söylemiyorum. Asla düşünmediğimden emin olduğum pek çok şey var

Tekrar. Gray' geçmişini öyle bir sildim ki, şeklini bile zor hatırlıyorum.

"Dada!" Kenzie'nin sesi köşeden bağılıyor, gittikçe daha acil hale geliyor.

Jonah ayağa fırladı ve beni yukarı çekti. Yüz ifadesinden bana inanmadığı açıkça . "Bunu daha sonra konuşalım." Kesik kesik bir nefes alıyor ve alaycı bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Buraya biraz turta yemeye ve bira içmeye geldim, Iowa tamamına yetecek kadar dramla uğraşmaya değil."

"Her şey yoluna girecek." Bu sefer muhtemelen yalan söylüyorum ama başka ne yapacağımı bilemiyorum. Bazen sadece inanabilirsiniz.

Chapter 4

GRI

Anaokulumun önündeki bankta oturuyorum. Bu benim ilk anım olabilir, bulanık olmayan tek anım. Ayaklarım yere değmiyor ve paltom o kadar kabarık ki kollarımı zorlukla bükebiliyorum. Hava soğuk. İki ya da üç yaş büyük kardeşim yanıma oturuyor.

Anneler Günü'nden önceki Cuma günü. Kardeşim bir kâğıda okuyamadığım harfler şeklinde makarna yapıştırmış. Anneme hepimizin el ele tutuştuğu bir resim çizdim ve öğretmen benim için "Anneler Günüünüz Kutlu Olsun" yazdı.

Kardeşim çizimime bakıyor. "O senin annen değil," diyor kesin bir ifadeyle. "O benim annem. Bazen diğer çocukların onu biraz almasına izin veriyoruz."

Orada oturup ona göz kırptıyorum, nefesim soğuk havada buğulanıyor. "Oh."

"Sonra bir başkasının annesini ödünç alacaksın, sonra bir başkasınınkini. Belki bir gün kendi annene sahip olursun, ama bilemiyorum."

"Tamam." Elimdeki resmi inceliyorum, keşke yapmasaydım diyorum. Yanlış olduğunu bilmiyordum. Aynı zamanda haklı olduğunu da biliyorum. Buraya geldiğimi hatırlamasam da bir parçam hep biliyordu. Sınıftaki kitapta bir leyleğin tüm bebekleri, onlara sahip oldukları için çok mutlu olan doğru anne ve babalara teslim ettiği yazıyordu.

İşte o gün, leyleğin bir bebeği kimsenin almayacağı, kimsenin istemeyeceği bir şekilde doğurmasının nedenini araştırmaya başladım.

Hala bakıyorum.

JONAH

"Gri." Sesimi yükseltiyorum ve parmaklarımı şıklatıyorum. Adını dört kez söyledim ama o pencerenin kenarında oturmuş, kucağında kitabıyla dalmış gidiyor. İrkiliyor ve uzaklara dalan gözlerle bana bakıyor. O da benim gibi bitkin görünüyor, sanki o partiden sonra ikimiz de doğru düzgün uyumamışız gibi.

"Özür dilerim. Ne oldu?"

Hızlı bir karar verdim. "Üstünü değiştir. Koşuya çıkıyoruz." Kenzie'yi oyun buluşması için Sarah ve Tom'un evine bırakıp döndüğümünden beri, her gün yaptığımız uzun koşu için nihayet vaktimiz var.

Evimizin önündeki yoldan geçerken el ele tutuşuyoruz, Gray'den daha uzun mısır tarlalarının arasından geçen çatlak toprak yollara giriyoruz. Hafif bir esinti, mısırların hışırtısı ve birbirine karışan nefeslerimizin sesi dışında her şey kayboluyor. Formumuzu kaybetmeye başladık, bu yüzden üç mil sonra ikimiz de hırıltılı nefes alıyoruz, su şişesini ileri geri sallıyoruz.

Geri kaçmak yerine yavaşlıyoruz ve terli avuçlarımızı birbirine bağlıyoruz. "Babanın arkadaşlarını siktir et," diyor Gray aniden, hâlâ zor nefes alıyor. "Sen akıllısın, yeteneklisin ve köhne bir işi nasıl alıp yeniden taze hale getirebileceğine dair fikirlerle dolusun. Kafaları kışlarına o kadar girmiş ki kendi bira midelerinde boğulacaklar."

Kendime rağmen bir kahkaha patlattım. "Vay canına. Bunu ileteceğimden emin olabilirsin." Omuz silkerek ayakkabılarımdan kalkan toz bulutlarını inceliyorum. "Ama ciddi, benim fikirlerim aptalca. Neden kendim gibi olan adamlardan daha iyi bildiğimi düşünüyem ki?" Gray başımın etrafına uzanıyor ve elini ağzıma kapatarak sözümü kesiyor. Düşüncelerimi bitiremeyecek kadar dikkatimin dağıldığından emin olana kadar önce yalamamı, sonra ısırma görmekten geliyor.

"Seninle tartışmayacağım," diye gözlemde bulunuyor, "çünkü zaten hatalı olduğunu biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ama şimdiden daha iyi hissediyorum.

"Eli'ye gelince," diye devam ediyor, "bence haklısın. Bir plan yapmamızın bir nedeni var ve buna sadık kalmalıyız. Neredeyse ergenlik çağındaki bir çocuk için uygun olduğumuzu sanmıyorum."

"Hey." Aniden durdum ve elini çektim. "Bana bak." Gözlerinin arkasında bir duvar var, daha önce bana baktığında gördüğüm o karanlık sis. "Birdenbire fikrini değiştiren ne oldu?"

"I-" İç geçiriyor, arkasını dönüyor ve terli gömleğini sabırsızlıkla çekiştiriyor. Onu hiç bu kadar huzursuz görmemiştim.

"Ben de sana beni ikna ettiğini söyleyecektim. Eli'nın birine ihtiyacı var ve belki de şu anda ona yardım etmek için en uygun kişi sensin."

Beni şaşırtarak alay ediyor, giderek artan bir tedirginlikle volta atıyor. "Neden? Çünkü eve evlatlık bir çocuk getirdiğinde alman gereken her şeyi hatırlıyorum. Bir diş fırçası, aşağı inemeyecek kadar korkarlarsa diye atıştırmalık bir şeyler, içini dökebileceği ve birileri dinliyormuş gibi davranabileceği bir günlük?"

Gray'in yeni bir koruyucu ailedeki ilk gecesinde, tuvalette tek başına oturmuş, tanımadığı bir diş fırçasını kırış kırış plastik ambalajından çıkaran küçük bir çocuk olduğu aklıma geliyor.

Kollarımı ona doladığımda ve yüzümü göğsüne gömdüğümde şaşkınlıkla seğiriyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onu daha sıkı çekiyorum. Ama o gerçekten rahatlamıyor. Bir dakika sonra beni üzerinden atıyor ve bana sert bir gülümseme sunarak kol mesafesinde tutuyor.

"Özür dilerim. Sadece yorgunum. Önemli bir şey değil. Eğer ailenize büyük bir iyilik yapabileceksek, evet derim. Sadece birkaç haftalığına." Gülümsemesinin kenarları biraz eriyor. "Ve ne alacağımı gerçekten biliyorum, bu yüzden bundan sonra alışverişe gidelim ve onun için bir misafir odası hazırlayalım derim."

Cevap veremeden tekrar koşturaya başlıyor, neredeyse yetişemeyeceğim kadar hızlı. Umarım doğru şeyi yapıyorumdur, çünkü gerçekten merak başladım.

Jonah'ın teyzesi ve amcası Hollow Creek'ten yaklaşık kırk dakika uzaklıkta, meşe ağaçlarının gölgelediği sakin bir mahallede yaşıyor. Tee ball oynayan çocuklar ve ön bahçelerini sulayan kadınlar durup bana bakıyor ve keşke Aston Martin yerine Jonah'ın kamyonetini alsaydım diyorum, her ne kadar yolculuk beni gözyaşlarına boğacak olsa da.

Erin verandanın önündeki salıncakta, esmer bir çocuğun yanında oturuyor. Yanındaki küçük, kırmızı bavulu gördüğümde kalbim boğazıma tırmanıyor, başımı ağrıttıyor ve kulaklarımı kan hücumuyla dolduruyor. Eli'nin omuzları kamburlaşmış, mümkün olduğunca az yer kaplayacak şekilde kendi içine çekiliyor.

Belki yeterince küçük olursam, beni tutacak bir yer bulurlar.

Kelimeleri kafamdan silkeleyerek, arkamı dönüp gitmeye fırsat bulamadan arabadan iniyorum. Geçmişin üzerimde hiçbir gücü yok. Buna izin vermeyeceğim.

Erin merdivenlerden inip beni bahçede karşılıyor ve ayak parmaklarının ucuna kalkıp yanağımı gagalıyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Jonah'a da teşekkür ettiğimi söyle. Annesinin hatırı için çocuğu ailede tutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama evlatlık olarak daha iyi bir şans olabileceğini düşünmeye başladım. Jonah'a konuştuğumuz sosyal hizmet görevlisinin numarasını verdim."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece başımı salladım.

"Bu Eli," diye ekliyor yüksek sesle, biraz da küçümseyici bir ses tonuyla, çocuğun yanına gelmesini işaret ederek. "Eli, bu Bay Freeman. Onun için çok iyi olacaksın, değil mi?"

Eli kucağındaki küçük video oyun konsolundan başını kaldırdığında yumuşak kirpiklerle çevrili geniş, gri gözlerle karşılaşıyor. Ormanda vahşi bir geyiğin bakışlarıyla karşılaşmak gibi. Soluk teni dışarıda fazla vakit geçirmediğini gösteriyor ve saçlarını kestirmeye ihtiyacı var. Yavaşça hareket ederek konsolu cebine sokar ve bavulunu alır. On bir yaşındaki bir çocuk için fazla ağır olan bavul, merdivenlerin yarısında elinden kayıyor. Durup kendine sarılıyor ve bavulun çatlak betona yuvarlanışını izliyor.

Bunu yapamam.

Derin bir nefes alarak, bir sonraki adım hariç kafamdaki her şeyi teker teker kapattım. "Hey, Eli." Çantasını dikkatlice alıyorum. "Bavulunu arabaya koyabilir miyim?" Aston'u saygıyla inceliyor, her şeye rağmen onu getirdiğime memnun olmamı sağlıyor. "Eve dönerken sana hızlı yolları göstereceğim."

Bakışları tekrar yüzüme yöneliyor ve seçtiğim kelimelerden anında pişman oluyorum. Hatamı örtbas etmeye çalışarak, müvekkilime karşı güven veren ve kendinden emin avukat kişiliğime bürünüyorum. "Erin'e veda et ve yola koyulalım."

Erin ona kocaman sarılıyor, kollarını ona doluyor ve ileri geri sallanıyor. Adam geri çekilmiyor ama kolları iki yanında gevşek duruyor. "Kendine iyi bak dostum. Çiftliklerini seveceksin ve Kenzie ile arkadaş olabilirsin."

Yüzü, yeni koruyucu ailelerimin çocuklarıyla arkadaşlık etmekten her zaman duyduğum hoşnutsuzluğu yansıtıyor. Okuma sevgimi, birbiri ardına yabancı odalara , hep aynı kalan kâğıt ve mürekkep uğruna sürekli değişen insanlardan kaçarak geçirdiğim yıllardan almıştım. Eli için yolcu kapısını açarken, yaşına uygun birkaç kitap alıp odasına koymayı aklıma not ediyorum. Favori kitaplarım hakkında beyin fırtınası yapmak, motoru çalıştırırken beni yardımcı oluyor.

Belki el sallamak ister diye yavaşça kenara çekiyorum ama camdan dışarı bile bakmıyor. Otoyola geri döndüğümüzde sessizlik ezici bir hal alıyor ve radyoyu açmak da yardımcı olmuyor. Eli cebinden oyuncağı çıkarıp parmaklarını üzerinde gezdiriyor ama açmıyor.

Düşüncesizce, bir sonraki çıkışa giriyorum ve bir fast food arabasına yanaşıyorum. Eli kaşlarını çatı. "Ne yapıyoruz biz?" İlk kez konuşuyor, sesi sakın ve biraz da kızgın.

"Döndüğümüzde akşam yemeği bizi bekliyor ama canım bir şeyler atıştırmak istiyor." Jonah'ı taklit etmeye çalışarak ona komplocu bir sırıtış att. "Sen söylemezsen dondurma yediğimizi kimseye söylemem."

Göz kırpıyor. "*Dondurma* istemiyorum. Ben on bir yaşındayım, beş değil."

"Sorun değil." Elimini omzu yerine koltuğunun arkasına koydum. "Bir kahve alacağım." Omuz silkerek bana sırtını dönüyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Otoyolda yirmi dakika gittikten sonra uyuduğunu fark ediyorum. Yumuşak yanakları çatık kaşlarından kurtulmuş, bir eli video oyununun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış, diğeri ise arka koltuktaki bavulunun üzerine uzanmış. Burada kapana kısılmış gibi hissediyorum, tüm dünya çok yakın, hızlı ve gürültülü. Jonah'a ihtiyacım var.

Yola odaklanarak radyoyu uzaylı komplo teorileriyle ilgili bir programa çeviriyorum ve zihnimin, sanki yaptığımız her şey önemliymiş gibi birilerinin bizi izlediği bir yere gitmesine izin veriyorum.

Chapter 5

JONAH

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Gray ciddiyetle yaban mersinli krep hazırlıyordu. Bir sandalyeye çöküyorum ve melodramatik bir iniltiyle yüzümü masaya dayıyorum. Karıştırma sesi kesiliyor. Bir dakika sonra başımın üstünden tutup kaldırıyor ve ona gözlerimi kırıştırıyorum.

"Sanırım harika bir sabah geçiriyorsun?"

Ona dişlerimi gösteriyorum. Dün gece babamın müşterilerinden biri aradı ve son tamir işimle ilgili bir sürü pasif-agresif soru sordu. Sonra Gray ve Eli içeri girdi ve Eli odasına kapandı ve bir daha dışarı çıkmadı.

"Dükkana gidip İngiliz anahtarıyla bir şeylere vurmalsın." Gürültülü kıpırdanışına geri döner

"Telefonun başında durmalıyım ki tüm müşterilerim beni arayıp bağırabilsin." Şaka yapıyorum ama gerçekten kendimi bok gibi hissediyorum. Aptal bir şapşal olmak bir süre için hoştu, belki Gray'in hoşuna bile gitmiştir ama artık herkes benden bıkmadan önce adam olup yerimi almamın zamanı geldi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum, ta ki Gray kaşığını sallayıp üzerime bir topak krep hamuru fırlatana kadar. "Dik duracaksın ve onlarla gururla yüzleşeceksin, çünkü kendine inanıyorsun ve onların saygısını hak ediyorsun."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, hamuru parmağımın alıp ağzıma . Gray sinirli bir ses çıkarıyor ve bunun bana yönelik olmadığını anlamam bir anımı alıyor.

"Her zaman pütürlü oluyor." Kaseyi kucığıma bıraktı. "Harika bir aşçı olmadığımı biliyorum ama karıştırma konusunda kötü olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Bu bir sihir," diye belirtiyorum, sağlam kolumla üzerine giderek. "Öğretilmesi imkânsız. Ya ruhunuzda bir kaşıkla doğarsınız ya da doğmazsınız."

"Pislik." Kaseyi geri alırken sırtıyor ve ızgaraya krep dökmeye başlıyor.

Merdivenin alt kısmı üç yaşındaki bir çocuktan daha ağır bir şeyin altında gıcırıyor ve Eli kapıda belirdiğinde ikimiz de geriliyoruz. Üzerinde dün giydiği şortun aynısı ve buruşuk bir Pokémon tişörtü var, saçları her yöne doğru uzamış. Gray'in düzeltmek için can attığını görebiliyorum. Eli'nin elleri tişörtünün eteklerini huzursuzca yumruklarken Gray'den bana bakıyor, gözleri kütüğümde takılı kalıyor.

"Günaydın." Ayağa fırlıyorum ve krepleri tabaklara doldurmaya başlıyorum. "Krep ister misin?" Omuz silkiyor ama havayı kokladığını görebiliyorum. "En sevdiğin Pokémon hangisi?" Bolca şurup dökerken onu rahatlatmaya çalışarak gevezelik ediyorum.

Boğazını temizliyor ve o kadar sessiz konuşuyor ki neredeyse duyamıyorum. "Gyrados."

"Güzel." Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sarı olanın adını bile hatırlamıyorum. "Benimki... uh..." Gray beni kurtarmaya gelmiyor. "Etrafta yüzen ve bir şeyler yutan yuvarlak, pembe adam. *Smash*'ten."

Eli'nin gözleri kuşkuyla kısılıyor ve bu çok sevimli. "*Kirby* bir Pokémon değil."

Gray yüksek sesle homurdanıyor.

"Kahretsin, yani, ateş et." Beni beceriksizce izlerken, küçük bir gülümseme Eli'nin kabuğunu kırıyor ve boktan ruh halim düzeliyor.

"Baba?" Eli'nin arkasından minik bir ses yükseliyor ve Eli sıçrayarak köşedeki sandalyeye doğru koşuyor. Kenzie kapı aralığında durmuş, gözlerini ovuşturarak yeni geleni inceliyor. Kimse bir şey söylemiyor.

"Kenzie, bu Eli," diye teklif ediyor Gray sonunda. "Bir süre bizimle birlikte yaşayacak."

Kenzie göz kırpmıyor, etkilenmiyor ve parmaklarını ona doğru sallıyor. "Merhaba."

Eli sanki bir çocuk değil de bir fareymiş gibi ayaklarını sandalyesinin üzerine çekiyor ve hiçbir şey söylemeden dikkatle onu izliyor.

"Benimle oynar mısın?"

"Hayır." Bana suçlu bir bakış fırlattı. "Teşekkür."

"değil," diye araya giriyor Gray, Kenzie'yi alıp masaya bırakırken. "Kreplerini ye. Eli? Gel de ye." Kenzie'nin başının üzerinden bana bakıyor, gözleri farklı bir şey yapmamız ya da söylememiz gerekip gerekmediğini soruyor. Omuz silkiyorum.

İçimden bir ses "daha kötüsü de olabilirdi" cümlesinin önümüzdeki birkaç gün için standardımız olacağını söylüyor.

Jonah saate bakar. "Müşterilerimin geri kaybetmeden önce çalışmaya başlamalıyım." Bir anakondanın keçi yutması gibi bütün bir krebi tek seferde mideye indiriyor ve arka kapıdan botlarını alıyor. "Öğle yemeğine kadar iyi eğlenceler."

Ona *lütfe beni bırakma* der gibi bakıyorum ama o *özür dileyerek* kapıdan çıkıp *gidiyor*. En sevdiği iş çalma listesini başlatırken gürültülü pop müzik arkasında süzülüyor. Deneyimlerimden biliyorum ki pencereden dışarı bakarsam onu garaja doğru dans ederken göreceğim. Tanrım, bu adamı seviyorum.

Eli'ye döndüğümde, sıırıslıkla olmuş kreplerini dürtüklüyor ve tabağın üzerinde süzölmelerini izliyor.

"Daha az şuruplu ister misin?" diye sordum. "Jonah'ın bana kahvaltı servisi yapmasına izin vermememin bir nedeni var."

Dudağını çiğneyerek hızla başını sallıyor. Ona yeni bir tabak getirdiğimde, tam da benim yapacağım gibi, ince bir şurup akıtıyor.

Bu zor olmak zorunda değil. Ona güvenlik, yapı ve nezaket verin.

"İşini bitirdikten sonra tabağını yıka, Kenzie ve ben sana arka bahçeyi göstereceğiz." Eli sessizce tabakları lavaboya taşıyıp en yapışkan noktalar bile temizlenene kadar üzerlerinden sıcak su geçirene kadar Kenzie'nin kendini şuruba bulamasını engellemeye odaklanıyorum.

Yumrukları ceplerinde bizi yeşil çimenlikte takip ediyor ve Kenzie'nin oyun yapısına doğru koşmasını izliyor. Güneş o kadar parlak ki gözlerimizi kısmak zorunda kalıyoruz ve o da bir eliyle gözlerini kapatıyor.

"İstersen burada oynayabilirsin," diye açıklıyorum, "ama kısa çimlerden ayrılmadan önce Jonah'a ya da bana sormalısın, tamam mı?"

Cevap vermiyor. Jonah'a göre anne ve babası öleli 18 ay . Bir çocuk için daha dün gibi olmalı.

"İhtiyacın olan bir şey varsa ya da konuşmak istediğin biri varsa lütfen bana söyle. Ben senin için buradayım."

Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Büyükanne başka erkeklerle çıkan erkeklere ibne dendiğini ve hepsinin cehenneme gideceğini söyledi. Bu doğru mu?" Sözcük acı veriyor ama içinde zalimlikten eser yok, sadece basit bir gerçek.

"Sence bu doğru mu?"

Uzun bir süre düşünür. "Daha önce hiç erkeklerden hoşlanan bir adamla tanışmamıştım. Bir erkek neden başka bir evlenmek ister anlamıyorum. Kızlar

güzeldirler ve kokarlar, ama erkekler iğrençtir."

"Ben de güzel koktuğumu düşünüyorum," diye itiraz ediyorum, ondan bir gülümseme almaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Ama Jonah ve benim birbirimize duyduğumuz sevgi, cinsiyetleri ne olursa olsun, diğer insanların birbirlerine duydukları sevgiyle aynı. Cehennem var olsaydı bile, kimsenin başka birini sevdiği için oraya gönderileceğini sanmıyorum."

Eli omuz silkiyor, yüzü garip bir şekilde buruşuyor. "Jonah Erin'den daha az sinir bozucu zaten."

Bundan çok hoşlanacak. "Kenzie'yi nehre götürelim ve kurbağa arayalım. Jonah uzman ama ben daha iyi oluyorum." Alışkanlıktan olsa gerek, tutması için elimi uzattım. Yüzü kapanıyor ve keskin bir adım atarak geri çekiliyor, havaya kaldırdığım avucuma bakıyor.

"Ew. Neden bunu yapmak isteyeyim ki? Kenzie'den hoşlanmıyorum bile. Çok gürültücü." "Eli-" Sanki işleri daha da kötüleştiremezmişim gibi, uzandım ve sakinleştirici bir hareketle elimi omzuna koyuyorum. Benden o kadar sert uzaklaşıyor ki neredeyse düşüyor.

"Dokunma bana."

"Özür dilerim." Ellerimi daha fazla zarar veremeyecekleri bir yere, kalçalarımın bastırıyorum. "İzin almadan sana dokunmamalıydım. "İzin almadan sana dokunmamalıydım.

."

"Ben yukarı çıkıyorum." Ben daha başka bir şey söyleyemeden dönüp hızla içeri giriyor ve arka kapıyı, camın kırılmasından korktuğum kadar sert bir şekilde çarpıyor. İnleyerek elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Herkes yeni yürümeye başlayan çocuklarla başa çıkmanın zor olduğunu düşünür ama ben o öfkeli, fırtına rengi gözlerin ardındaki tek bir düşünceyi bile anlamaya çalışmaktansa bütün gün kafama pelüş hayvanlarla vurulmasını tercih ederim.

Chapter 6

JONAH

Dik duruyorum, Gray'in bana söylediği gibi omuzlarımı dikleştiriyorum. Gururluyum. *Şimdi ne olacak?* Bence gurur duyacağınız bir şey bulabilirsiniz bu daha iyi sonuç verir.

Yolun aşağısında çiftçilik yapan ve onlarca yıldır traktörlerini babama getiren dev bir adam olan müşterim bana bakıyor. Bakışlarını tutuyorum ama o bana aynı şeyi yapacak kadar saygı duymuyor. "Kişisel bir şey değil dostum. Sadece babanın burayı belli bir şekilde işlettiğini söylüyorum. Eğer işleri değiştireceksen, muhtemelen başka bir yere gideceğim."

Arkadaşını kışına sokmak istiyorum; koşturan sümüklü bir çocukken eskiler bana böyle seslenirdi. Omurgamı daha da yukarı çekmeye çalışıyorum ama omurlarım tükendi. Kısa olmanın canı cehenneme. *"Bir şeyleri değiştirmiyorum* Dean. Şirketi daha verimli ve güncel standartlara uygun hale getiriyorum."

Kıllı kaşları düşüyor. "Babanın yüksek standartları olmadığını mı söylüyorsun? New Yorkta bunu mu öğrendin?"

Yüce Tanrım. Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım ama New York'ta geçirdiğim birkaç ay, bu melodramatik insanlar ne zaman bir şey kanıtlamak isteseler beni bir yabancı yapıyor. *"Diyorum ki,"* parmağımı traktörüne doğru uzatıp Gray'in kızgın enerjisini yönlendirmeye çalışıyorum, "bana bir yığın cıvata getirdin ve ben de onları sana güzel bir şekilde geri veriyorum, bu yüzden bana babama ödediğin fiyatı ödeyeceksin, tek kollu eşcinsel çirak indirimi gibi saçma bir indirim değil."

Şaşırdım ama işe yaradı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve eşcinsel olduğumu bile hatırlamadığına dair saçma sapan şeyler mırıldanmaya başladı. İki tamircim her ne yapıyorlarsa bırakıp bize bakmaya başladılar.

"Jonah?" Haftada birkaç kez muhasebe işlerimizi yapmak ve Kenzie'yle oynamak için gelen Marie, ön ofisin kapısını açıyor ve kafasını garaja uzatıyor. "Kenzie'nin sana ihtiyacı var." Onun ses tonuyla Dean'i başından savıp ofise doğru koşmaya başladım.

"Makineyi alabilirsin ama ödemenin tamamını Cuma gününe kadar bekliyorum," diye bağırıyorum omzumun üstünden ve ona korkak isteğimi dizginliyorum.

"Küçük nöbetlerinden birini geçirdi." Marie kapıyı benim için açık tutuyor. "Yirmi saniye kadar kendinden geçti ve gözlerini kırptırdı. Şimdi iyi."

Bu teknik olarak Kenzie'nin epilepsisi için normal bir durum, ki hala onu kontrol altına almaya çalışıyoruz, ama Gray ve beni her seferinde korkutuyor, acaba bu sefer de bir şekilde kendine gelemeyecek mi diye. "Aslında bu öğleden sonra bir randevusu var, o yüzden onu kontrol etmelerini isteyeceğim."

Kenzie, etrafı plastik atlarla çevrili halıdan bana bakıyor. *My Little Pony*'ye olan sevgisi her türden ata karşı bir saplantıya dönüştü ve bir gün eve geldiğimde Gray'in ona gerçek bir midilli aldığını göreceğime dair kendimle iddiaya girdim. "Baba, Bayan Benekli at gösterisinde sonuncu oldu."

"Vay canına." Saçlarını karıştırıyorum, gözlerinde dışı bir şey olup olmadığını inceliyorum. "O sıçramalar üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor." Durumundan memnun, Marie'ye bazı muhasebe soruları sormak üzereydim ki Eli'nin duvara yaslanmış oturduğunu fark ettim. Üç gündür bizimle birlikte ve bu sürenin çoğunu odasında geçirdi. Onu buraya sürükledim çünkü Gray'in işe gitmesi gerekiyordu ve ben Dean'le tartışırken Marie'nin iki çocuğa da göz kulak olması gerekiyordu.

Kenzie'yi patlamak üzere olan bir bombaymış gibi izliyor, dizlerini göğsüne çekmiş ve alt dudağını dişlerinin arasında o kadar sert çiğniyor ki sanırım kanamaya başlıyor. Parçaları bir araya getirerek oturdum ve dizine vurdum. "Seni korkuttu mu?"

Bana bakmadan başını şiddetle sallıyor. Çiğnemek yerine dudağını emiyor, sanki bu onu rahatlatıyormuş gibi.

"Buna nöbet deniyor. Ona zarar vermiyorlar ve nöbet geçirdiğini hatırlamıyor. Bu öğleden sonra bizimle doktora gelmek ister misiniz? Sorularınızı yanıtlayabilir."

"değil." Ama solgun gözleri endişe dolu.

Gerinerek ayağa kalkıyorum. "Ne yazık ki, öğleden sonra ikinize ben göz kulak olacağım için başka seçeneğiniz yok. Hadi gidelim." Kenzie'yi kucağıma alıp -ki büyüdükçe tek kolla bunu yapmak gittikçe zorlaşıyor- kamyonete taşırken sessizce beni takip ediyor. Gideceğimiz yeri sorgulamayı düşünmeden önce onu koltuğuna oturtmayı ve eline bir at oyuncağı vermeyi başarıyorum. Eli onun yanındaki koltuğa kayıyor. Bir an için tavrındaki çirkinlik onu ön tarafa koyup koymamam gerektiğini, Kenzie'ye zorbalık yapıp yapmayacağını düşünmeme neden oluyor. Dudağında daha önce endişelendiği yerden kalan yarığı gördüğümde, kendimi merhametsiz bir pislik gibi hissediyorum.

Bir sonraki kasabaya varıp dev oduncu heykelinden sola dönene kadar her şey yolunda gidiyor. Kenzie histerik gözyaşlarına boğuldu ve ben

bir inilti. O lanet olası pazen giyen heykelin tek bir anlama geldiğini biliyor; dünyada en sevmediği yer.

"Hayır," diye feryat ediyor, koltuğumun arkasını tekmeliyor. "Lütfen kötü insanların beni yakalamasına izin verme." Bu kötü insanların onu her zaman övdüklerini, ona çıkartmalar ve lolipoplar verdiklerini belirtmek isterdim ama artık mantığı çoktan aştık. Kenara çekip onu sakinleştirecek bir yer ararken, ağlamaları hıçkırıklara dönüşüyor. Omzumun üzerinden baktığımda Eli'nin orta koltuğa oturduğunu ve cebinden eski püskü bir Gameboy çıkardığını görüyorum.

"Bak," diye mırıldanıyor. "Zubatlarla dolu bir mağaradayım. Sence bir tane yakalayabilir miyim?" Kız başparmağını emerken, gözyaşları yanaklarına süzülürken görmesi için tutuyor. Dikiz aynasından gizlice bakarken, gaza tekrar yavaşça basıyorum.

Kenzie ciyaklıyor. "Bu da ne? Yakalayın onu! Yakalayın onu!"

Eli'in ender rastlanan, imkânsız gülümsemesi ağzında alay ediyor. "Deneyeceğim, ama oldukça zorlar."

Önümdeki arabaya arkadan çarpmadan ya da Eli'ı korkutup sessizliğe geri döndürmeden önce gözlerimi tekrar yola dikiyorum. Her şeyden çok, o anı yakalayıp Gray için tekrar oynatabilmeyi diliyorum.

Kliniğe yanaştığımızda Eli yine sessizleşiyor. Kenzie'nin kelepçesini çözdüğümde, yanımdan koşarak geçiyor ve elini Eli'nin elinin içine sokuyor. Eli irkiliyor ama geri çekilmiyor, gözlerimi kaçırarak Kenzie'nin kolunu sallamasına ve onu otoparka doğru çekmesine izin veriyor. Ön kapının içinde Kenzie yine donup kalıyor, gözleri dolmaya başlıyor.

"Ağlama," diye fısıldıyor Eli, duyabildiğimi fark etmeden. "Bak, orada oyuncakları var."

Parlıyor. "Gelin bebek arkadaşlarımla tanışın!" Omuzlarını kamburlaştırarak onu oyun alanına kadar takip ediyor ve kenarda oturup o oynarken kot pantolonunun dizindeki deliği karıştırıyor. Bizi içeri aldıktan sonra, izleyebilecek kadar yakın ama çocuğu kalabalık hissettirmeyecek kadar uzak bir yere oturuyorum.

Kendi hayal dünyasına kapılan Kenzie doğruca Eli'nin yanına gider ve onu bebekleriyle tanıştırmak için kucağına oturur. Eli'nin sırtı geriliyor, sonra yavaşça gevşiyor. Göğsüne yaslanıyor, Gray ve benim nasıl söyleyeceğimizi bulamadığımız her şeyi zahmetsiz bir hareketle ifade ediyor.

Çok masum görünüyorlar, pencereden gelen rahat, gri ışıktaki, dünyada umursamayan kardeşler gibi oturuyorlar. hepimiz masumuz. Peki neden işler böyle geliyor? Yeni yürümeye başlayan bir çocuk neden hastanede kadar çok zaman geçirmek zorunda ki, hastaneden bahsedildiğinde ağlıyor? Neden

Bir çocuk ailesini kaybeder mi? Gray neden hiç sevilmedi ve ben neden herkesten daha çok çalışmak zorundayım? Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Ama hayatlarımızın her parçası, adil olan ve olmayan, bizi bu ana getiriyor ve sahip olduğumuz tek şey bu.

Kahretsin. Gölden çıkan bir köpek gibi başımı sallıyorum. Bu kadar çok düşünmek Gray'in işi, benim değil. Koltuğuma geri yaslanıyorum ve Gray'e *OMG THEY FREINDS NOW YAAAAY* gibi on iki emoji ve parti şapkalı bir köpek GIF'i içeren şifreli mesajlar göndererek dikkatimi dağıtıyorum. Sadece tek bir soru işaretiyle cevap veriyor.

Randevu Kenzie'yi o kadar yoruyor ki, battaniyesini yanağının altına sıkıştırarak onu kamyonete geri yerleştirdiğimde mışıl mışıl uyuyor. Eli'nin dikkatini çekerek ön tarafta bana katılması için başımı sallıyorum. Tırnaklarının sökülmesini tercih eder gibi görünüyor ama itaatkâr bir şekilde yolcu koltuğuna tırmanıyor.

Herkesle konuşabildiğim için kendimle gurur duyuyorum, ama Gray bu çocuğun bir kaktüsten daha fazla dikenli olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Tüm konuşma girişimlerimi sessizlikle ya da en iyi ihtimalle sinirli bir homurtuyla karşılıyor.

Yolun yarısında bir önünden geçiyoruz. Spor sahalarında yerel futbol takımı yaz sonu antrenmanlarına başlamış gibi görünüyor. Eli onları görünce başını kaldırıyor ve biz geçerken dönerek cama yaslanıp takımlarıyla koşturan büyük çocukları son bir kez daha görüyor.

"Futbolu sever misin?" Çenesini kapatmayacağını umarak girişimde .

"Evet." Koltuğuna geri çöküyor ve ellerine bakıyor. "Profesyonel olarak oynamak istiyorum. Geçen yıl başlayacaktım-" Sözü keserken parmakları yumruk haline geliyor. "Her neyse."

"Hangi takım için oynamak istiyorsun?"

Düşünceli bir şekilde burnunu kırıstırıyor. "Üniversitedeki Hawkeyes."

"Tek doğru seçim." Bu bana hayalet gibi bir gülümseme kazandırdı.

"Ondan sonra da Vikingler. Onlar benim favorim."

Ona, onun yaşındayken görmekten nefret ettiğim, *aklına koyduğun her şeyi yapabileceğin* o ezik ebeveyn bakışlarından birini *attım*. "Okul başladığında, eminim bir ortaokul takımına katılabilirsin."

"Evet, doğru," diye alay ediyor. "Kimse birkaç ay içinde tekrar gidecek bir çocuk istemez. Ayrıca ne bir topum ne de birlikte antrenman yapabileceğim bir arkadaşım var."

Açıkçası kimse beni bir futbol takımına almadı ama arkadaşlarımla oynadım ve oldukça iyiydim. Eli'ye bazı alıştırma göstermeyi ve yakalamaca oynamayı teklif ederdim ama sadece bir hafta kalacaksa belki de bu iyi bir fikir değildir. Ve hatta

Gray'e ancak on iki ya da on üç yıl sonra daha büyük bir çocuğa ebeveynlik yapmaya yetkin hissedeceğimi söylesem de, elimde değil ama bir şey kaybetmişim gibi hissediyorum.

"Yine de her zaman böyle olmayacak. Aileni asla unutmayacaksın ama yeni bir aile de bulacaksın. Aynı okulda kalacaksın, arkadaş edineceksin ve bir gün oyun kurucu olacaksın." Dizimle direksiyonu yakalıyorum ve yumruk atmak için yumruğumu uzatıyorum, ama o sadece omuz silkiyor ve yüzünü başka tarafa çeviriyor, cam contasındaki gevşek bir lastik parçasını karıştırıyor.

"Sanırım."

Küçük bedeninde çoktan etmiş gibi yenilmiş bir şey var ve Gray'i ve Eli'ye vaat ettiğim şeylerin hiçbirini nasıl bulamadığını düşünmeden edemiyorum. Kendime Eli'nin farklı olacağını, dışarıda onun için mükemmel bir yer olduğunu söylemek zorundayım, çünkü başka türlü kalbimi kırar.

Chapter 7

Bana Eli ve Kenzie'den bahsettiğinde Jonah'a inanmakta güçlük çekmiştim ama bunu kendi gözlerimle görmem uzun sürmedi. Ne zaman bakmadığımızı düşünse, bizim küçük vahşi yaramazımızı arıyor ve neredeyse ona yapıyor, plastik midilli yarışmalarında jüri olmasına yardım ediyor ya da onu salıncakta itiyor. Benim en yorgun olduğum zamanlarda uzanıp Jonah'tan aklından geçen her şeyi bana anlatmasını istediğim gibi, onun anlattıklarını dinliyor, rahatlatıcı bir telaşla üzerimden akıp gitmesine izin veriyor.

Hâlâ geri kalanımıza hem düşmanca hem de derin bir depresyon hissi veren bitmek bilmeyen bir sessizlikle davranıyor. Ne Jonah ne de ben, ailesini geri getiremediğimiz ya da birini onu evlat edinmeye zorlayamadığımız sürece ona nasıl ulaşacağımızı bilmiyoruz. Terapistler hakkında konuştuk ama randevu alabilecek kadar uzun süre bizimle kalacağından bile emin değiliz. Şimdilik, elimizden geldiğince rutin ve teşvik edici olmaya çalışıyoruz.

Bugün oturma odasının penceresinden kafasının arkasını izliyorum, arka verandaya uzanmış Gameboy'unu oynuyor. Jonah duşta, cep telefonu kanepede yanımda duruyor. Normalde aramalarına cevap vermem ama "California Girls" puslu düşüncelerimi delip geçtiğinde ekranda Erin'in adını görüyorum ve açıyorum.

"Selam Gray, Eli ?"

"Duruma göre değişir. Eğer seninleyken sosyal bir kelebek gibiyse, o zaman çok kötü durumdayız demektir. Aksi takdirde, bence o iyi."

Sempatik miyavlama sesleri çıkarıyor ve ben telefonu kulağımdan daha uzağa . "İkinizi durum hakkında bilgilendirmek istedim. Kilisemizden bir çift şimdilik onu sizden almayı teklif etti ve ben de hâlâ koruyucu aileye verilmesi durumunda ne olacağı konusunda devletle konuşuyorum."

Huzursuzca yer değiştiriyorum. "Peki bu çift ona bakmakla ilgileniyor mu, ilgilenmiyor mu?" "İlgilenebileceklerini söylediler ama zaten büyük bir aileleri var.

Bu yüzden uzun vadede işe yaramayabilir. Eğer işe yaramazsa, bence en iyisi onun sisteme girmesine izin vermek."

"Ona ayıracak zamanı olmayan ve muhtemelen hiç olmayacak bir ailenin yanında kalmak için onu bir kez daha kökünden söküp atmanın ne anlamı var?" Ses tonumu medeni tutmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

"geleni yapıyorum," diye karşılık veriyor Erin, sesi sinirli geliyor. "Sizin sadece acil bir mola vermeniz gerekiyordu, bu yüzden onu sizin

saç."

"Onu tutmadığımızı biliyorum, ancak kimse onunla ne yapacağını bilmediği için onu eyaletin dört bir yanına göndermek pek de iyi bir şey değil."

Dramatik bir şekilde iç geçirir. "Daha sonra tekrar arayacağım ve Jonah ile konuşacağım. Bana iyi davranıyor."

"Ben de seni seviyorum, Erin. Üzüldüğüm için özür dilerim."

"Büyürken koruyucu aileye falan verildin, değil mi? Bu muhtemelen açıklıyor-"

"Kahretsin, evim yanıyor. Gitmem gerek." Telefonu kapatıp sehpanın üzerine fırlatıyorum. Kafamı kaldırdığımda Eli mutfakın uzak tarafında duruyordu. "Merhaba, bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Telefon konuşmasının benim olan kısmını hızla gözden geçiriyorum ve kulağa pek de iyi gelmiyor. Boş yüzü bana ne duyup duymadığı hakkında hiçbir ipucu vermiyor.

"Susamıştım."

"Sana limonata yapmamı ister misin? Biraz taze var."

Başını sallar ve arka kapıyı tekrar açar. "Unut gitsin. Benim için bir şeyler yapmaktan nefret ediyorum, kes artık." Ben cevap veremedim gitti.

Jonah belinde bir havlu ve kafasının üzerinde bir başka havluyla beliriyor, her zaman yaptığı gibi her yeri damlıyor. "Kapıyı kim çarpıyor?"

"Bir tahminde bulun." Burnumun köprüsünü ovuyorum. "Sanırım yine sıçtım batırdım."

Islak omzunu benimkine yaslıyor ve gömleğimin kolunu ıslatıyor. "O kadar da kötü olamaz."

"Erin'e söylediklerimi duymuş olabilir, *bu da onu istemediğimiz ve başka kimsenin de istemediği* şeklinde yorumlanabilir."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum bebeğim ama bu oldukça kötü." "İnan bana, biliyorum."

Yan yana, arka pencereden dışarı bakıyoruz. Eli salıncaklardan birine oturmuş, başını eğmiş, spor ayakkabısının burnuyla toprakta delikler açıyor. Kendimi çaresiz hissediyorum, herkesin benzer bir şey yaşadığım için bu işte iyi olmam gerektiğine dair inancı içinde boğuluyorum. Bu da benim acınası, bocalayan doğru şeyi yapma çabalarımı daha da acı verici hale getiriyor.

Jonah aniden, "Kenzie'yi getir," dedi. "Fuara gidiyoruz." Ona göz kırptıyorum. "Pardon? Ne fuarı?"

Kaşlarını bana doğru sallayarak geri geri merdivenlere doğru yürüyor. "Bu büyük sadece bir tane gerçek fuar var. Diğerleri sadece soluk taklitler."

"." Ona doğru ilerliyorum, ama o hala bana dönük bir şekilde merdivenlerden yukarı zıplıyor. "Sana o lanet şeye asla gitmeyeceğimi söylemiştim. Muhtemelen eyaletteki en büyük mikrop ve pislik yuvasıdır."

"Bunu bana hatırlattığına çok sevindim. Neredeyse unutuyordum." Banyoya dalıp kapıyı çarpmadan önce bana için havlusunu açıyor. "On dakika içinde çıkıyoruz," diye ekliyor boğuk sesi.

Az önce ne olduğunu ve o şapşal velet ağzını her açtığında hayatımdaki her şeyin neden bu kadar güzelleştiğini anlamaya çalışarak arkasından bakakalıyorum.

Kenzie'yi ararken telefonum titriyor.

Bence biraz eğlenmeye ihtiyacı var. Muhtemelen ona patlayacakmış gibi davranmamızdan bıkmıştır.

Ben: Bence sen sadece hindi budu yemek istiyorsun. Çoklu görev yapabilirim.

Ona planı anlattığımda Eli bana kuşkuyla bakıyor ama itiraz edemeyecek kadar yorgun görünüyor. Kenzie ise ben ayakkabılarını giyerken ellerini çırparak tekrar tekrar "dondurma pamuk şeker" diye bağırmaya başlıyor. "Bunu söylemeyi sana baban mı öğretti?" Ona şüpheyile soruyorum. Kocaman, dişlek bir gülümsemeyle başını sallıyor. İç çekerek, bir dahaki sefere yatakta birlikte olduğumuzda Jonah'ı tüm bu durum için ciddi bir şekilde cezalandırmaya karar veriyorum.

Bitmek bilmeyen bir yolculuk yaptıktan, park için 70 dolar gibi bir para ödedikten ve iki çocuğa fuar ziyaretçileri, toz ve hayvan gübresi kokusundan oluşan bir çekirge sürüsü arasında rehberlik ettikten sonra, şimdiden kestirmek için can atıyorum. Jonah her geçen dakika daha da heyecanlanıyor. Beş dakikadır parktayız ve şimdiden parmaklarının arasında bir hindi budu ve bir mısır koçanı ile dolaşıyor, elini eğerek ısırlıkları değiştiriyor. Kenzie'nin kafası büyüklüğünde pembe bir pamuk şeker bulutu var. Eli ve ben yorgun bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ve ilk kez birbirimizi mükemmel bir şekilde anladığımızı hissediyorum.

"Ooh, ooh." Deniz piyadeleri tarafından işletilen bir barfiks yarışması standı gördüğümüzde, Jonah benim iğrenmiş yüzümü görmezden gelerek yarısı yenmiş yemeğini ellerime bırakıyor. "Sence kaç tane yapabilirim Eli?"

"Uhh." Eli'nin gözleri dikkatle Jonah'ın kayıp koluna kayıyor. "Sıfır mı?" Kabini işleten adamlar aynı fikirdeymiş gibi görünüyorlar ve zihnimin arkasında öfkeli bir kaşıntı başlıyor. Jonah gözlerime bakıyor ve sabırlı bir sırıtişla başını sallıyor.

Yoldan geçenler yavaşlıyor ve adamım ayağa fırlayıp barı tek eliyle kavradığı anda durup izlemeye başlıyorlar. Gülümseme yüzünü hiç terk etmiyor, sanki

tek kolla barfiks çekerken dünyanın en eğlenceli zamanlarını geçiriyor. İşten ve ebeveynlikten yorulmuş olsa bile ne kadar çok antrenman yaptığını bilen tek kişi benim.

Eli, Jonah'ın yere düşmeden önce yedinci barfiksini çekişini dev gözlerle izliyor. Umarım Jonah'ın, onu engellemeye çalışan ne olursa olsun, elinden gelen en güzel hayatı yaşamak için harcadığı tutkuyu görür. Bu Jonah'ın bana her gün öğrettiği bir ders ve ben hala tam olarak öğrenemedim.

Denizciler onun performansını rekor sahiplerine göre nasıl sıralayacaklarını bilemezler ama yine de ona bir ödül verirler. Bedava tişörtleri bir ejderha gibi istifliyor ve parçalanana kadar giyiyor, bu yüzden koleksiyonuna yeni bir eklentiye kollarını açarak karşılıyor.

"Çocuklar!" Bir sesle arkamızı döndüğümüzde arkadaşlarımız Sarah ve Tom ile üç çocuklarının kalabalığın arasından el sallayarak geçtiklerini görüyoruz. Biz kucaklaşırken Kenzie ve Talia birbirlerinin yüzüne pamuk şeker sürmeye başlıyor.

Sarah arkamızda kalan çocuğa gülümsüyor. "Sen Eli olmalısın." Jonah, Kenzie'yi oyun oynamaya bıraktığı son seferde ona tüm durumu açıklamıştı. Eli, sanki bu tartışmaya açık bir konuymuş gibi omuz silkiyor ve büyük, şamatacı ailelerine okuyamadığım bir ifadeyle bakıyor.

"Sanırım biraz bunalmış," diye mırıldandım ve Jonah'ya sert bir bakış attım. "Ben öyle olduğumu biliyorum."

Kansas Eyaleti şapkasını düzeltirken Tom'un yüzü aydınlanıyor. "Kenzie'yi bir saatliğine yanımıza alıp sonra burada buluşmaya ne dersin? Eminim Talia arkadaşlıktan hoşlanacaktır."

Jonah ve ben bakiştık ve o başını salladı. Ben o kadar emin değilim. Ailemizde sevdiği tek kişi olmadan Eli ile aramızın çok çabuk bozulacağını görebiliyorum. Sonunda omuz silkiyorum. Kenzie ve Talia tezahürat yaparak büyük çocukları ahıra doğru kovalamaya başlıyor, Sarah ve Tom'u da onlara yetişmek için koşmaya zorluyorlar. Etrafımızda milyonlarca ses olmasına rağmen, garip bir sessizlik çöküyor gibi geliyor.

Jonah, "Karnaval stantlarına bir göz atalım," diyerek görünürdeki en yakın aktiviteyi işaret ediyor. "Koyunlara bakmak istemiyorsanız tabii."

Eli, ürpertici gözleri olan çirkin, gürültülü hayvanlara bakma düşüncesiyle muhtemelen benim yaptığım gibi kaşlarını çatıyor. Oyun sırasının birkaç metre gerisinde amaçsızca etrafına bakınarak dolaşıyor.

Düşüncelere dalmışken Jonah kaburgalarımın dirsek atınca öksürüyorum. Başını balon dart oyununa bakmak için durmuş olan Eli'a doğru sallıyor. Gözleri

ödüllerin sıralandığı yerde asılı duran neon renkli futbol toplarından oluşan büyük torbaya sabitlenmiştir. Jonah hiçbir incelik göstermeden, "Hadi bunu deneyelim," diyor ve çalışana birkaç banknot uzatıyor. Bir avuç dolusu dartı Eli'ya uzatıyor.

Çocuk bir elini dağınık buklelerinin arasında gezdiriyor. "İstemiyorum"

"Parasını çoktan ödedim. Devam et ve dene." Jonah dartları yavaşça Eli'nin avucuna bırakıyor. Çocuk kabine bakarken ikimiz de biraz geride durup iç açıcı bir aile filmindeymişiz gibi izliyoruz. İlk denemesinde bir balon patlatacak ve o neşe ve özgüvenle dolup taşarken ikimiz de alkışlayacağız ve bu aptal oyun bir şekilde her şeyi düzeltecek ve hepimize birbirimizle iletişim kurma yeteneği kazandıracak.

Sanki. Yine de ikimiz de umut ediyoruz, çünkü değil.

Altı dart da tahtada asılı balonlardan çılgınca seker. Eli ellerini ceplerine sokar ve omuz silkerek arkasını döner.

"Nuh-uh." Jonah cüzdanını kapar ve çalışana bir tomar daha para uzatır. "Hadi Eli. Yapalım şu işi." Güzel bir atış yapıyor ama top sekiyor. İki tane daha atıyor ve sinirlenmeye başladığını görebiliyorum.

Oyunu bilinçli olarak analiz etmiyordum ama izledikçe her şey yerli yerine oturdu. Ayağa kalkıp Jonah'ı yoldan çekiyorum ve son birkaç dartı ondan alıyorum. "Bu şey hileli. Buna inanamıyorum."

Dudakları seğiriyor. "İşlerin böyle yürüdüğünün farkındasın, değil mi? Her karnaval oyunu hilelidir."

"Gerçekten mi?" Eli bile bana başını sallıyor. "Güzel. Ama siz ikiniz gülmeyi çok çabuk bırakacaksınız." Balon tahtasını inceliyorum. "Hepsi az şişirilmiş ve dartlar normalden daha hafif. Bu yüzden en büyük balonu bulmanız gerekiyor." Atışımı sıraya koyuyorum, "ve atabildiğiniz kadar sert atın."

Balon büyük bir *gürültüyle* patlar.

"*Dostum!*" Bu kelime Eli'nin ağzından o kadar yüksek sesle ve aniden çıkıyor ki sanırım üçümüz de irkiliyoruz. Dudaklarını birbirine kenetliyor ama hiç görmediğim kadar parlak gözlerle bana bakıyor. Bir süre sonra yere bakıp ayakkabısını toprakta döndürerek, "İyi işti sanırım," diye mırıldanıyor. "Kenzie için doldurulmuş bir fil almalısın."

Jonah gururlu görünüyor, sanki çocuğa bu kadar cömert ve nazik olmayı öğreten kendisiymiş gibi.

"Kazanan benim," diye ısrar ediyorum, "ve yeşil bir futbol topu seçiyorum." Kabini yöneten genç bir top alıp Eli'ye uzatıyor, o da tereddütle alıp küçük elleriyle tartıyor.

"Umm..." bana bakıyor, ne diyeceğini bilememiş gibi görünüyor. Omzumun üzerinden baktığımda Jonah gitmişti, kabin sırasının diğer ucuna kadar gitmişti. Bana iki kez başparmağıyla işaret etti. Hain.

Eli bana doğru bir adım atıyor. Sanki biraz sonra olacaklardan korkuyormuş gibi topu göğsüne bastırıyor. "Bende kalabilir mi? Gittiğimde?"

"Elbette." Göğsümde bir şey genişliyor, tam olarak acı değil, tam olarak mutluluk değil ve bu beni korkutuyor. Beni durdurmasına yetecek kadar yavaşça uzanıyorum ve elimi sıcak boynunun arkasına koyuyorum. "Bu senin. Gidip Jonah'a gösterelim mi? Seninle arka bahçede atış yapmaktan mutluluk duyacaktır."

"Elbette."

Yürümeye başladığımızda, elim hâlâ boynundayken omzu yan tarafıma çarpıyor. Bu bir kaza olabilir ama Eli kaza yapmayacak kadar dikkatlidir. Ona baktığımda topa bakıp gülümsüyordu. İçinde çok fazla ışık var, hepsi de birinin onu önemseydiğini gösteren tek bir küçük jest yüzünden. İnsanlar benimle ilgilenmeye çalıştığında artık çok geçti. Hukuk fakültesindeki oda arkadaşımın benimle ilk kez arkadaş olmaya çalışmasını hâlâ hatırlıyorum ve Eli'nin de böyle olmasını istemiyorum.

Dairemizdeki halının üzerine yerleşiyorum, kitaplar kral olduğum ve asma köprüünün asla indirilmediği bir kalenin duvarları gibi etrafıma yığılmış. Ceketini çekiştiren ev arkadaşım Avery kapı aralığından boğazını temizliyor. "Annemler ve ben pizza yemeye gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin? Onlara senin hakkında çok şey anlattım."

Kimin benim hakkımda ne söyleyeceğini merak ediyorum. "Peynir alerjim var," diye yalan söylüyorum. Kimildanıyor, sadece gözlerini kısıyor.

"Salata büfeleri var."

Kalemimi bırakıp gözlerinin içine bakıyorum. "Marula alerjim var."

"Çorbaları var."

"Tuza alerjim var."

"Tanrım, Gray. Tamam." Ellerini havaya kaldırır ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıkar.

Dizimi destekleyerek alnımı dayıyorum ve mutlak sessizlikte notlarımı karıştırmaya devam ediyorum. Nefes aldığımı duyabildiğim ve hayatta olduğumu bildiğim tek yer.

Acaba Eli zaman içinde yerini bulacak mı, yoksa benim gibi otuz altı yıl boyunca tek başına mücadele ettikten sonra biri hayatıma girip *seni seçiyorum* mu diyecek?

Burada a keşke oturmak bir yerde derin içinde benim Göğüs,
ama Bu anlamaya başlamam için bile çok karmaşık.

Chapter 8

JONAH

Gray masasında oturmuş, başını iki elinin arasına almış, bir kitabı inceliyor. Kapı aralığından ıslık çaldığımda başını kaldırıyor ve uyuduğunu fark ediyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Yaşlı adam panayırdaki büyük hafta sonundan yorgun mu düştü?" Esniyor, gözlerini kırıştırıyor ve kafasını sallıyor, şaşkın ve çok sevimli. Elimle kapı çerçevesinin üst kısmını kavıyorum ve kol kaslarımı patlattığını bildiğim için ona doğru eğiliyorum. Gözleri hemen pazum ve omzum boyunca, tişörtümün kalçalarımın üstüne oturduğu yere kadar izliyor.

Boğazını temizliyor, dilindeki uyku tadı kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Gidiyor musun? Çocukları Sarah'dan almam gerekiyor mu?" Hafta sonu için bir çiftlik ekipmanları sergisine gitmem gerekiyordu. Babam ben küçükken beni de yanında götürürdü ve onsuz gitmek yanlış geliyor. Çalışanlarımdan benimle gelmelerini isteyebilirdim, istemeliydim ama işler kötüye gittiği için onlarla konuşmanın işi bırakmalarına yol açmasından korkuyorum.

"Şey," kelimeyi uzatıyorum, öne ve arkaya sallanıyorum, sonra aceleyle devam ediyorum. "Tom ve Sarah çocuklara bu gece bakmayı teklif etmiş olabilirler, böylece sen de benimle gelebilirsin." Ne kadar hızlı konuşsam, endişelenecek şeyler düşünmek için o kadar az zamanı oluyor.

Görünüşe göre yeterince hızlı değilmiş çünkü kaşlarını çatıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin miyiz? Eli değil-"

Odanın diğer ucuna geçip kışımı masasının üzerine koyuyorum. "Onların küçük çocukları var, yani bizim aksimize ne yaptıklarına dair gerçek bir fikirleri olabilir."

Düşüncelere dalmışken ayak bileklerimi kocaman elleriyle kavırıyor ve dizimi öpmek için eğiliyor. "Haklısın. Ama neden gelip traktörlere bakmamı istiyorsun?"

"Traktörlerden bıktığım ve bir otel odasında üç yaşındaki meraklı çocukların bizi bölmeye çalışmadığı çok uzun bir geceye hazır olduğum zamanlar için seni yanımda tutuyorum."

"Bu durumda..." Ayağa kalkmaya başladığında kollarımı ve bacaklarımı gövdesine doluyorum. Sendeliyor ama ben ona sarılmışken dik durmayı başarıyor. Bir öpücüğün içine gömüldüğümüzde duygularla dolup taşıyorum. Mutluluk, azgınlık, ama en çok da aklımın asla alamayacağı kadar engin ve sonsuz bir aşk. "Çantamı hazırlayayım."

Yatak odasına gittiğimizde, çekmecesine dalıyorum ve iki gömleği bir spor çantasına atıyorum. Bana kuşkuyla bakarak gömlekleri geri çıkardı ve havaya kaldırdı. Birinde meşhur yeşil-sarı traktör markası, diğerinde ise en sevdiğim outdoor mağazasının reklamı var. "Bunlar da nereden çıktı?"

Ona en büyük, en umutlu gülümsememi sunuyorum. Aslında bekleyip çekmecedeki onları fark etmesinin ne kadar süreceğini görmeyi planlamıştım ama bir çiftlik gösterisinde buralı biri gibi dolaşması fikrine karşı koyamıyorum. "Bu senin gizli kılığın. Yoksa seni içeri almazlar."

Her iki omzuna birer gömlek asıyor ve kollarını kavuşturuyor, bana bakarken pazuları kollarını nefis bir şekilde dolduruyor. "Bundan ne çıkarım olacak?"

"Her şeyi yaparım," her hecede kalçalarımı ileri geri sallıyorum, "bu gece istiyorsun."

"Bana bu konuda söz vermek istemezsin," diye uyarıyor, sesi tüylerimi diken diken edecek şekilde alçalıyor.

"Anlaştık." Tişörtlerden birini çantaya atıp diğerini yüzüne fırlatıyorum. "Hadi gidelim. Oraya ne kadar çabuk varırsak, o kadar çabuk ayrılıp sevişebiliriz."

Daha önce hiç Armani bağımlısı zengin bir avukatın John Deere tişörtü çok hızlı.

Şehre giderken eski güzel günlerdeki gibi hissediyorum, sadece Gray ve ben ve o elini bacağıma koyup öğleden sonra ışığında tarlaların titreşerek geçişini izlerken aramızda oluşan güzel sessizlikler. Çocuğumuzu hayattan daha çok seviyorum ama bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Yolun yarısında, yolun kenarında dev bir reklam panosu belirir-Iowa'nın *En Büyük Bit Pazarı-Garantili!* "Kahretsin, bit pazarlarına bayılırım." Koltuğumda zıplıyorum. "Görmek istiyorum. Sence gerçekten en büyüğü mü? Bir bit pazarı nasıl ölçülür? Gidebilir miyiz? Lütfen?"

Kaşları çatık bir şekilde pencereden uzaklaşıyor. "Tatlım, biz *senin* iş gezindeyiz. Neden bana soruyorsun?"

"Harika." Çıkışa o kadar hızlı dönüyorum ki gösterge panelini tutup küfrediyor.

"Fuar ne olacak?"

"Boş ver. Bir traktörün neye benzediğini biliyorum." Dizimi direksiyonun altına koyarak elimi serbest bırakıyorum, böylece ona küçümseyerek sallayabiliyorum.

Gözlerini bana dikti. "Konu bit pazarı mı yoksa iş sorunlarından kaçmak mı?"

Kütüğümü ona doğrultuyorum. "Evet ama şimdi dikkatimizi ucuz çöp yığınlarına göz atmaya verelim, sonra da akşam yemeği için duvardaki barbeküden alıp yüzünü yemeye çalışmanı izleyelim." Gittikçe daha da heyecanlanarak telefonuma doğru başımı sallıyorum. "Bize bölgede bir otel bul, büyük yatakları ve ses geçirmez duvarları olan bir otel. Ortalıkta görünmeyelim. Neden bir günümü seninle baş başa kalıp motor yağlama örneklerini inceleyerek harcayayım ki?"

"Kulağa pis geliyor." Gözlüklerini indirip işine odaklanıyor ama omuzlarının duruşundan olayların bu şekilde gelişmesinden memnun olduğunu görebiliyorum. Kredi kartı bilgilerini yazarken kafasını kaldırdığında, eyaletin belki de en büyük bit pazarının dışında, arabalarla dolu devasa, tozlu bir alana park etmiştik. Yanaklarını mutsuzca şişiriyor. "Bu kısmın isteğe bağlı olmasını umuyordum. Adında gerçek bir parazit olan bir yerden hiç alışveriş yapmamıştım."

"Bu sadece lafın gelişi. Genellikle." Arabadan inip çenemi onun açık camına dayamak için etrafından dolanıyorum. "Annemle babam bir oyun oynardı: İkiniz de en iyi kelepri bulmaya çalışırdınız ve kaybeden akşam yemeğini alırdı."

"Zaten sana yemek ısmarlıyorum." Bana göz kırpmıyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde durarak pencereden onu öpüyorum. "Kot pantolonun, tişörtün ve dağınık saçlarınla şu haline bak." Hemen düzeltmek için uzanıyor, ben surat asınca duruyor.

Devasa kapalı-açık pazara girerken onun yanından ayrılmıyorum, rastgele şeylerin olduğu reyonlara dalmadan önce sinir krizi geçirmeyeceğinden emin olmak için yeterince bekliyorum, tatlı bir fırsat arıyorum. Gray'i etrafta dolanırken, baş ve işaret parmakları arasında bir şeyler toplarken ve burnunu kırıştırmamak için kendini zor tutarken hayal edebiliyorum.

Bir metre boyundaki bir kedi heykeli ile şimdiye kadar gördüğüm en çirkin takım elbise arasında karar vermeye çalışırken eski video oyun konsollarıyla dolu bir raf görüyorum. Onları teker teker alıp incelemek için yere çöktüğümde satıcı bana gülümsüyor. "Bunların hepsi mükemmel çalışıyor ve Nintendo 64 ile birlikte gelen bir kutu oyun var."

Eli ile kanepede oturup *Super Mario* oynadığım ve zor kısımlarda bana yardım etmesini istediğim beklenmedik bir zihinsel görüntü var aklımda. Gray ona futbol topunu kazandığında olduğu gibi gülümseyip gülümsemeyeceğini merak ediyorum. Ne yaptığımı anlayamadan bir tomar para atıyorum ve her şeyi tek kolumla toplamaya çalışıyorum. Satıcı bana acıyor ve bir karton kutu buluyor. Göğsüme bastırdığım hırpalanmış ayakkabı kutumla kalabalığın arasından geçiyorum,

Bana ne olduğunu sorduğunda Gray'e satın aldığımı nasıl satacağımı bulmaya çalışıyorum.

Geniş sırtının diğer müşterilerin üzerinde yükseldiğini görüyorum. Adını duyunca arkasını dönüyor ve elinde bacaklarının arkasına saklamaya çalıştığı plastik bir market poşeti olduğunu fark ediyorum. "Ne aldın bebeğim?" Hızlı hareket ederek kutumu kollarına bırakıyorum ve o bırakırken poşeti yakalıyorum, açıyorum ve o oyun konsoluna şüpheyle bakarken yüzümü içine sokuyorum.

Çantayı karıştırıp içindeki tek fermuarlı cildi çıkarıyorum, o kadar lekeli ki Gray'in ona dokunmaya dayanabilmesine şaşıyorum. "Ne oluyor ?" Çatlak fermuarı çekiştirerek açıp Pokémon kartlarıyla dolu yüzlerce plastik kılıfı ortaya çıkarırken garip bir şekilde savunmasız bir protesto sesi çıkarıyor. Gray endişeyle beni izliyor, omzumun üzerinden bakıyor. "Hepsi bu, değil mi?" diye mırıldanıyor. "Sevdiği canavar şeyleri."

"Evet, bebeğim. Başardın. Oyunlar da onun için," diye itiraf ediyorum. Havada asılı duran bir şey var, sessizliğe gömülürken ikimizin de bakmaya korktuğu bir şey.

"Sanırım ikimiz de kazandık," diye kabul ettim sonunda, "bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım. Bana yemek ısmarlayabilirsin."

Gülümsüyor, geniş, kendinden emin bir gülümseme, onu ürkütebiliyorum, sanki bu kadar mutlu olduğunu fark ettiğine şaşırmış gibi. Beni kendine çekip alнімdan öpüyor, kutuyu sıkıştırıyor ve bakışları görmezden geliyor. "Ne zaman istersen sana yemek ısmarlarım."

Sesimi az önceki seksi hırıltısının taklidine dönüştürüyorum. "Bana gerçekten bunun sözünü vermek istemezsin."

Chapter 9

Jonah kasabadaki en iyi yemeği sorduğunda yerlilerin bize gösterdiği karanlık, dumanlı barbekü mekanında cam kenarında bir masa seçiyorum. Benimle oturmak yerine, yiyeceklerimizi buruşuk kğit torbalara doldurup n kapıdan geri dönüyor ve beni ifti denizi arasında şaşkın ve yalnız bırakıyor. Yolun kenarında beklediği yere yetişmek için koşarken ayakabılarım çakıl taşlarında ıttırıyor. Nereye gittiğini soramadan, seyrek trafikte bir boşluk fark ediyor ve koşarak karşıya geçiyor. Rzgrlı bir günde yere düşen bir kğit parçası gibi; ne zaman elinize alsanız, elinizden kayıp gidiyor.

Diz boyu imenlerle, her adımda patlayan tohumlar ve polenlerle dolu büyük, terk edilmiş bir parka atlayan fay erkek arkadaşımı takip ediyorum. Bundan sonra bütün gece hapşıracağım. Paslanmış frizbi golf sepetlerinin arasından geçerek, nehrin yanında çürümeye yüz tutmuş bir piknik masasına varıyoruz; nehir o kadar derinden akıyor ki sarkan bankların altından zar zor görebiliyorum.

"Ta-da." Harika bir şey bulmuş gibi kollarını açıyor. Gözlerinde macera, mizah, çocuksuluk, olgunluk ve nezaket var. Sevdiiğim her şey, ihtiyaım olan her şey.

"Neden buradayız?" Sinirlenmiş gibi yapıyorum, çünkü benimle dalga geçmeyi sevdiğini biliyorum. "Akan suyu olmayan bir yerde barbekü kanadı yememi mi bekliyorsun?"

Sahte bir masumiyet ifadesiyle nehri işaret ediyor, sonra beni yanındaki banka çekiyor. "İnsanlar neden içeride yemek yemeyi seviyor? Yemeğin tadı klima gibi geliyor."

Uzanıp saından bir sinek koparıyorum. "Belki bazı insanlar yemeklerinde böcek istemiyordur."

"İki kelime." antadan bir waffle kızartması alıp ağzına tıkıştırıyor. "Pro. Tein."

Homurdanmamı bastırıyorum ve o kıkırdamaya başlayana kadar donuk donuk ona bakıyorum. Başının arkasından tutarak alnını masanın yüzeyine hafifçe vuruyorum.

"Seni seviyorum," diyor, burnu tahtaya değdiği için sesi genizden geliyor. Saçlarını sahiplenircesine okşuyorum, sonra nihayet oturmasına izin veriyorum.

Yemeğimiz soğuyor ama stres ve yorgunluk iştahımı kaçırıyor, bu yüzden dirseklerimi masaya dayayıp suyu inceliyorum. Sonsuza kadar aynı noktaya bakabilir ve aynı suyu asla iki kez göremezsiniz. Su

Düşünce aynı anda hem güzel hem de endişe verici. Bana ilk kez çocuklardan bahsettiğimiz nehri hatırlatıyor, bu hayali birlikte gerçekleştirebileceğimizi hiç düşünmeden. Kurbağaları dinliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum.

Jonah bana yaslanıyor, ağır, rahatlatıcı bir ağırlık. Sanırım o da yorgun.

Derin bir nefes alır. "Sen de onu tutmayı düşünüyorsun, değil mi?"

Ortalık tamamen sessiz, sadece böceklerin ve ara sıra geçen arabaların sesi duyuluyor. Boğazım düğümleniyor, gözlerimin arkasında zonklayan bir gerilim var. "Ben-" sesim çatlıyor.

"Şşş, bebeğim. Sorun yok." Omzuma sokuldu.

"Yapamam," diye zorluyorum sonunda. Zihnim bomboş ve kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum. Her cümlede sesim daha da paniklemiş gibi çıkıyor. "Bu çok fazla. Çok yakın. Bir plan yaptık ve benim o plana *ihtiyacım* var ve o plan değil ve bu adil değil."

"Gray, dur." Başımı avucunun içine alıp yüzüm boynuna değene ve onu içime çekene kadar aşağı çekiyor. "Yavaş ol. Anlıyorum ve bunu senin üzerine yıkmamalıydım. İyileşiyor olmamız gerekiyordu, o yüzden her şeyi bir kenara bırakıp rahatlayalım ve yemek yiyelim."

Ayağa kalkmak istiyorum ama saçlarımı okşuyor ve kollarında gevşiyorum. "Aç değilim," diyorum göğsüne doğru. "Özellikle de kibarca yemek için büyük çaba gerektiren bir yemek için."

Güldüğünde vücudu kulağıma doğru seğiriyor. "Peki. Bir süre takılalım ve burnuna Barbie bacağı sokarak seni uyandıran yeni yürümeye başlayan çocukların olmamasını takdir edelim."

Kendimizi yeniden düzenliyoruz, böylece ben bankta arkaya doğru oturuyorum ve o da başını kucağıma yaslamış telefonuna bakıyor. Parmağımı kılıfının arkasındaki çıkartma karmaşasının üzerinde gezdiriyorum, yapıştırdığı, kötü bir şekilde kopardığı ve tekrar yapıştırmaya çalıştığı çıkartmalar çünkü harekete geçmeden önce asla düşünmez.

Aklımı Eli'den ve ikimizin de onun için seçtiği hediyelerden, sanki o gerçekten bizim çocuğumuzmuş gibi uzaklaştırmaya çalışarak, en sevdiğim zaman kaybına odaklanıyorum - Jonah'yı güldürmenin yollarını bulmak için internette avlanıyorum.

Birkaç dakika sonra ekranımı onun yüzüyle telefonu arasına sokuyorum. Örümcek kostümü giymiş bir pug'ın, çılgılık atıp insanlara doğru paytak paytak yürüdüğü video derlemesine merakla göz kırpmıyor. "Ben de senin

şiiir okuyorsun Gray." Bir kadın erkek arkadaşının kollarına çalışırken sesi kesiliyor ve ikisi de devrilerek peşlerindeki minik köpekle birlikte sürünerek uzaklaşıyorlar.

O kadar çok gülmeye başlıyor ki bankta yanlamasına kıvrılıyor, yüzü kalçama gömülmüş, karnını tutuyor. Babasının emeklilik partisinden beri onu bu kadar kaygısız görmemiştim. Ekranı her bakışında daha sert gülmeye başlıyor, ta ki gözyaşlarımın kotuma sızdığını hissedene kadar. "Neden... Lanet olsun..." Yine kendini kaybediyor. "Bir köpek alacağız," diye boğuluyor, "ve onu bunlardan birinin içine koyacağız. Erin ve Carl'ı hayal edebiliyor musun..." Sonunda kahkahaları, videoyu her düşündüğünde yeniden yükselen kıkırdamalara dönüşüyor. Yüzünü kucağıma yaslamış, hantal, kompakt vücudu bankın üzerine tembelce yayılmış bir şekilde duruyor.

Etrafıma baktığımda buranın ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum; her şeyin hafif mavi ve duman koktuğu, nehir boyunca uzanan yabancı otların sarı çiçeklerle dolu olduğu ılık bir akşam.

Tam şeye rağmen yemek yemeyi önermek üzereyken aniden ayağa kalkıyor ve kafası neredeyse çeneme çarpıyor. Banktan ayağı takılır ve elleri ve dizleri üzerine toprak zemine düşer. "Siktir, uh..." Ayağa kalkmak yerine ayaklarımın arasına diz çöküyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. Tam şaşkın bir sakso şakası yapmak üzereydim ki taş kesilmiş olduğunu fark ettim, yumruğu kalçasına doğru kıvrılmıştı.

"Benimle evlenir misin Gray?"

O kadar şaşkınım ki aklımdan geçen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Cidden bunu bana şu anda mı yapıyorsun?"

Gözleri acı ve panikle parlıyor ve eli ölümcül bir şekilde dizimi kavırıyor. "Özür dilerim?" Sesindeki kırılğan soru bana bunun onun için ne kadar önemli olduğunu söylüyor. Ruhumun en karanlık iplikleri, ondan bile gelse sevgiden her zaman şüphe etmem gerektiğini söyleyen kopuyor. Sonra onu panik içinde bıraktığımı fark ediyorum. "Hiçbir şeyi enine boyuna düşünmediğimi biliyorsun. Ama bunu düşündüm. Hem de çok. Ama belki de doğru yapamadım. Daha iyi yapmalıydım, ben sadece-"

Omuzlarından tutup çılgınca monologunu kesiyorum. "Hayır, hayır, buraya gel." Kalçama oturması için onu yukarı çekiyorum, bir çocuk gibi kucağıma yanlamasına sarkıyor. Sanırım yetişkin erkekler genelde böyle oturmuyor, ama bence hepsi bunu kaçırıyor.

Kütüğünü boynuma doluyor ve çaresizlik içinde bana sokuluyor. Kalbinin hızla attığını ve ellerinin titrediğini hissedebiliyorum. O

Telefonumu elime alıp fotoğraf uygulamasında gezinirken, kızımız ne zaman sevimli bir şey yapsa çektiğim elli bin fotoğrafı şaşkınlıkla izliyor.

Aradığım fotoğrafı açıp ona doğru tutuyorum. Kuyumcunun masasındaki iki gümüş kordona anlamsızca göz kırpmıyor. "Ne..."

Bir sonraki fotoğraf, her bir yüzüğün iç kısmına yapmalarını istediğim gravürün büyütülmüş yakın çekimini gösteriyor. *Dün. Bugün. Yarın.*

Bir şey söylemeyince telefonu kapattım. "Seni korkuttuğum için özür dilerim ama beş aydır bir evlenme teklifi hazırlıyorum ve sen bana bunu yapmak zorunda mıydın?" Kıkırdarak alnımı şakağına vuruyorum. "Sen etraftayken işler hiç planlandığı gibi gitmiyor."

"Bekle, bekle." Telefonumu elinden kapıyor ve yüzüğün her ayrıntısına bakarak yüzünden bir santim uzakta tutuyor. Kocaman gözlerini benimkilere dikeyor. "Bu benim için mi?" diye soruyor usulca, sanki bir mucize görmüş gibi.

Boğazım tekrar sıkılmaya başladı. *O bir mucize, benim mucizem ve onu hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Duygularımı bastırmaya çalışarak gravürü gösteriyorum.* "Bunları yaptırırken korktum," diye itiraf ediyorum. "Evlilik hayatımda sadece bir lanet oldu, bir lütuf değil. Bir şekilde sahip olduğumuz şeyi mahvedeceğinden, bizi yeniden Colson ve bana dönüştüreeceğinden endişelendim. Ama fark ettim ki..." Kararsız bir nefes alıyorum, onun yakınlığına demir atıyorum. "Korkmak için bir neden yok, çünkü sen benim dünüm, bugünüm ve tüm yarınlarımsın. Senin olmadığın bir geçmişim, bugünüm ya da geleceğim yok."

Dudakları biraz titriyor, gözleri sulanıyor ama elini yüzümün yan tarafına koyuyor ve sırtıyor. "Bana yardım et, bebeğim. Bu bir evet mi?"

"Sen gerçek misin?" Boynunu tutup hafifçe sarsıyorum. "Evlenme teklifimi mahvettin ve şimdi de içten konuşmamı mı mahvediyorsun?"

Arkasına yaslanmış, düşüncelere dalmış. "Bunu nasıl yapacaktın? Bana bir köpek yavrusu alıp tasmasına yüzük takarak mı gönderecektin?"

"Kesinlikle hayır."

"Yine de yavru köpeği alacağım." Bir bacağını atarak kucığıma oturuyor ve bir sonraki yemeğini yavaşça tüketen bir amip gibi etrafımı sarıyor. "Sence rezervasyon yaptırdığın otel, eğer istersek bize nişan şampanyası verir mi?"

"Sanırım bize bir saç kurutma makinesi verirlerse ve yatak böcekleri olmazsa şanslıyız," diye mırıldanıyorum saçlarına.

"Kim otelde saç kurutma makinesi kullanır ki?" diye homurdanıyor, sesi boğuk. "Çok kibirlisin."

Telefonu çalmaya başlayınca ikimiz de sıçradık. Cevap veremesin kolunu sıkıştırmaya çalışıyorum ama kıvrılarak uzaklaşıyor ve neredeyse beni yere seriyor. Arayanın kimliğinde Sarah'nın adını görünce kahkahası kesiliyor. "Alo?" Dinlerken gözleri benimkileri arıyor. "Sarah, Sarah, her şey yoluna girecek. Yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktayız, o yüzden hemen gidiyoruz."

Telefonu kapattığında, kalçasını iz bırakacak kadar sert sıktığımı fark ediyorum. "Neler oluyor?"

Tereddüt ediyor. Yüzündeki endişe başka bir şeyle renkleniyor, sanki benim için olduğu kadar kötü haber için de endişeleniyor. Ayağa kalkarak yiyecek torbalarını aldı ve kamyonu doğru geri geri yürümeye başladı. "Eli'yi bulamıyorlar. Kitap okumak için misafir odasına gitmiş ve onu kontrol ettiklerinde sırt çantasıyla birlikte gitmiş."

Midem o kadar şiddetli dönüyor ki yemek yemediğimize şükrediyorum. "Tanrım, Jonah." Benim deneyimli, her zaman ne yapacağını bilen biri olmam gerekiyor ama kendimi okyanusun ortasında can yeleği olmadan bırakılmış gibi hissediyorum.

"Hadi ama. Şu anda araba kullanmaktan başka bir şey yapamayız." Elimi tutuyor ve beni yolun karşısına doğru çekiyor. Eli'nin hediyelerini arka koltuğa taşıırken onlara bakmamaya çalışıyorum. Jonah gaza sertçe basıyor, yola çıktığımızda etrafa çakıl taşları saçıyor.

Bundan sonra ne olacağını gerçekten anlamıyorum. Uyuyakalmak pek de uygun bir kriz tepkisi sayılmaz. Geçen yıl Eli'ye kadar uykum oldukça iyiydi. Şimdi yine cehenneme döndü, her gece göğsümde bir ağrı ve gözlerimin arkasında kâbuslarla uyanıyorum. Belki de bu yüzden arabanın camına yaslanmış uyuyakalıyorum, bir dakika oradayım, bir dakika sonra yokum.

On dört yaşındayım ve şu anki koruyucu ailemin arka verandasında oturuyorum. Birkaç hafta içinde tekrar taşınacağımı öğrendim. Sırt çantamda en sevdiğim kitaplarım, kıyafetlerim ve bana ait olan her şey var. Kaçmak istiyorum. Bunu yapmaya hazırım. Tek yapmam gereken ayağa kalkıp yürümeye başlamak. Ama ben çok yumuşağım, sadece söyleneni yapan küçük bir kontrol manyağı korkağın tekiyim.

Başım ellerimin arasında, sırt çantam ayaklarımın arasında, kendime kızgın bir şekilde oturuyorum. Çünkü sonsuza kadar merak edeceğim, kaçtığımda biri beni takip edecek miydi? Biri beni arayacaktı. Ve bir dakikalığına önemli olurum.

Jonah telefonunu tekrar açtığında uyanıyorum, hoparlör ön panelde. "Onu Tom buldu," diyor Sarah, sesi yıpranmış bir halde. "Yolun dışındaydı.

şehrin diğer tarafında otoyolda otostop çekmeye çalışıyordu. Ama onu yakaladık."

Jonah telefonu kapatıyor ama bana bir şey söylemiyor. Yolda biriken farlar dışında hava artık karanlık.

"Siktir," diye patlıyorum aniden, kapıyı öyle sert yumrukluyorum ki acı elime saplanıyor. "Lanet olsun."

"Biliyorum. Her şey yoluna girecek." Çenesi gergin ama sakin ve sağlam bir kaya gibi.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bu gece onunla görüşmem Jonah. Eğer görürsem, öfkeyle konuşurum ve pişman olacağım bir şey söyler ya da yaparım."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Erin şehirdeydi, o yüzden Sarah'larda onlara yardım ediyor. Uğrayacağız, içeri girip Eli'nin iyi olduğundan emin olacağım, sonra da Erin'e onu bu gece için aldıracağım, böylece serinleme şansımız olacak. Sarah, Kenzie'nin hâlâ uyuduğunu söyledi, o yüzden onu orada bırakıp yarın alacağız."

"Belki de onu geri dönmeye zorlamamalıyız."

Bana bakıyor, yüzü bir kez olsun okunmuyor.

"O kadar zavallı ki kelimenin tam anlamıyla bizden kaçtı, Jonah. Benden kaçtı. Erin'den hiç kaçmadı, değil mi? Benden nefret etmesi yanlış değil, ben de onun yerinde olsam benden nefret ederdim."

Jonah sesini yükselterek sözümü kesti. Elleri direksiyonun üzerinde sıkıca kavrandı. "Anlamıyor musun Gray? Senden nefret etmiyor; sana kafayı takmış durumda. Kulağa saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama senin de aynı olduğunu hissedebiliyor, bunu . Kenzie ve benimle takılıyor çünkü biz güvenli ve kolayız o sana nasıl yaklaşacağını bilmiyor."

Söylediği kelimeleri mantıklı bir sıraya koymaya çalışırken beynim kapanıyor. "Bak, haklısın. Anlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bence her şeyi tamamen tersinden anlıyorsun. Beni çok korkutuyor ve bunu biliyor. Ona ihtiyacı olanı veremeyeceğimi biliyor."

"Bu kadar yeter," diyor, nazik ama çok kararlı. "Bunu yarın çözeceğiz, tamam mı?" Bu bir soru değil; karar çoktan verilmiş.

Aynı anda hem bana tutunup hem de arabayı süremez, bu yüzden ben de onun istediğini bildiğim mesafeyi kapatıyorum ve elimi tişörtünün eteğine sarıp ona sıkıca tutunuyorum. "Buradayım." diye mırıldanıyor, gözleri farların aydınlattığı karanlık yolda. "Eli güvende, sen de güvendesin ve her şey yoluna girecek. Ben ."

Eve dönüş yolunun geri kalanında elimi onun üzerinde tutuyorum, hatırlamak istemediğim yanlarıma daha fazla sürüklenmemi engelleyen bağımlı.

Chapter 10

JONAH

Gray koşmak için fazla ağırbaşlı ama Sarah ve Tom'lara uğradıktan sonra evimize geldiğinde omzumu sıktı ve neredeyse yukarı çıktı, bana da çantaları getirip kapıyı kilitlemek kaldı. Yukarı çıkarken Eli'ın omzumun üzerinden Gray'e nasıl baktığını, yalnız olduğumu fark ettiğinde omuzlarının nasıl çöktüğünü ona anlatmadım. Gray bu gece bunları duymaya hazır değil.

Eli neden gittiği hakkında konuşmayı reddetti ama iyi biri olacağına, Erin'le kalacağına ve yarın benimle eve geleceğine dair bir söz mırıldandı. Çocuk neredeyse şaşkın görünüyordu, sanki gitmeyi ya da geri getirilmeyi planlamamış gibiydi. Yaralanmadığından emin olduktan sonra ona sarılıp iyi geceler diledim ve kamyonete geri döndüm.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Nesnel olarak, mantıksız ve inatçı olanın Gray olduğundan oldukça eminim. Ama korkunç şeyler yaşadı, hayatınızın geri kalanında sizi mahveden, beyninizin tüm kimyasını değiştiren türden bir yalnızlık yaşadı ve tüm bunların özenle inşa edilmiş duvarlarını yıkıp onu parçalandığını görebiliyorum. Sadece ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Biraz serinlemesi için acele etmeden evi kapattım ve sıcak lamba ışığıyla dolu, rahat, hafif kitsch bir mağara olan yatak odamıza merdivenlerden çıktım. Soyunmuş ve yatağında kitap okuyor. Küçük, yıpranmış cildin, gençliğinden beri sahip olduğu en sevdiği şiir kitabı olduğunu fark ediyorum. Onu Kenzie'nin rahat battaniyesinin entelektüel eşdeğeri gibi kullanıyor ve neredeyse onunki kadar yıpranmış. Bir keresinde bana bir kısmını okumuştu; çok tuhaftı. Bir kısmının benim hakkımda olduğunu, bana *tercüme edilemez dediğini* söyledi ve ben de bunun bir iltifattan çok hakaret gibi geldiğini söyledim.

Gömleğimi ve şortumu çamaşır sepetine doğru fırlatıyorum ve ben temizlenene kadar bana onaylamayan sesler bile çıkaramayacak kadar yorgun düşüyor. Sıcak bir duşa girip çıktıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra yanına tırmanıyorum ve sırtüstü yatıyorum, kolumu başımın üzerine uzatıp yatak başlığının çıtalarını kavırıyorum.

Kitabının sayfalarını çevirmeye devam ediyor, kelimelerin içinde kayboluyor. Derin bir nefes alıyorum, uzun süre tutuyorum ve bırakıyorum. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?" Yerini korumak için kitabını parmağının üzerine kapatıyor, sanki daha fazla kötü haber verecekmişim gibi endişeli.

Tavana yorgunca gülümsüyorum. "Bugün nişanlandık ve bu konuda çok mutluyum."

Ağırlığını kaydırarak parmaklarının arkasını kolumun alt tarafına sürüyor, hafif dokunuşu tenimin seğirmesine neden oluyor. "Ben de," diye fısıldıyor. Elim onunkini buluyor ve parmaklarımızı iç içe geçiriyoruz. Gözlükleri olmadan, gözlerinin ne kadar yorgun göründüğünü görebiliyorum - sadece uykusuzluk değil, kemik derinliğinde bir şey. Hayır, ruhunun derinliklerinde.

Elini serbest bırakıyor ve parmaklarını bileğime doluyor, sonra kolumdan yukarı, omzumun üzerinden geçiriyor, boynuma dokunuyor, niyetli ve kırılğan. Avucunu göğsüme doğru açıyor, şimdi daha sert. Kaşlarının arasında çok fazla gerilim var, derin bir çizgi.

Elindeki kitabı bırakıp bana dönmeden önce parmakları bir an için göğüs kafesime saplanıyor. Ela gözleri karanlık ve çamurlu görünüyor ve bir anlığına benimkilere takılıyor, nefesim kesiliyor, sonra elini vücudumdan aşağıya, boxer'ıma itiyor, kararlı bir hareketle önünü aşağı çekiyor, eğilirken göğsünün sıcaklığı benimkilere değişiyor. O etraftayken beni sertleştirmek için hafif bir esintinin önerisinden daha azı gerekiyor, bu yüzden aletim hemen zıplıyor, kalın ve sızdırıyor.

"*Lanet olsun.*" Tek seferde sikimi köküne kadar tüketirken topuklarım şilteye çarpıyor, kendini boğuyor, beni hiç olmadığım ve hatta mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim kadar boğazından aşağı çekiyor. Küfredip sızlanırken ve çırpınırken saçlarından bir avuç koparacağımdan korkuyorum.

Kalçalarımı acıtacak kadar sert bir şekilde bastırıyor, vahşi ama her zaman şefkatli, o kadar geniş olmama rağmen diliyle beni çalıştırıyor ve hala tek bir nefes aldığından emin değilim. Tükürüğünün ağzının kenarlarından kaçıp kasık kıllarıma damlamasını şaşkın hayranlıkla izliyorum. Bu onun mükemmel, kontrollü porno yıldızı biri değil; salyaları akıyor, sikimin etrafında öksürüyor ve boğazının derinliklerinde inliyor neredeyse o anda boşalıyorum.

" girmeden *sakın* beni boşaltmaya kalkma," diye saçlarını çekiyorum, bu bağlantıya, , acıya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

Öğürüyor ve homurdanıyor ama onu kaygan sikimden çekmeme ve yuvarlanmama izin veriyor. Kıcımin üstüne oturarak boxer'ımın arkasını aşağı çekiyor ve yanaklarımı yoğuruyor. Eli başımın etrafına dolanıyor ve iki büyük parmağı ağzıma giriyor. Benden istediğini bildiğim kadar sert ısıyorum, sonra onu kalın bir tükürük tabakasıyla kaplıyorum ve o dudaklarımı çekerken dudaklarımdan ipler çıkıyor. Yapabilirim

Sırtıma vurup kendini kuruttuğunu duyuyorum. Bacaklarımı ayırıp iki parmağını da sonuna kadar yatakla aramdaki sürtünme dayanılmaz bir hal alıyor. Bunu bekliyordum ama bir çılgılığı bastırmak için bileğimi ısırarak zorunda kaldım. Diğer eli sırtımın küçük kısmına bastırırken, kendimi parmaklarına geri ittiğimde aletim çarşafların her tarafına sürükleniyor.

Parmaklarını çekene ve duyana kadar tek kelime etmediğini fark ediyorum. Gray seks sırasında asla susmaz; konuşmak onun için zevkin yarısıdır. Bu gece ölüm sessizliğinde, sadece teni benimkine değişiyor ve dengesiz nefes alıp veriyor.

Sikinin içeri kaymasına izin vermek için eğildiğimde, garip, belirsiz bir sesle duruyor. Alnının omzuma bastırıldığını hissediyorum. "Jonah," diye nefes alıyor.

"Yuvarlan." Altından kalkıp sırt üstü yatmasına yardım ediyorum ve her tarafını inceliyorum. Birkaç ay önce "baba vücudu" ifadesini duyduğunda ve bana bunun ne anlama geldiğini sorduğunda, melodramatik bir şekilde bir tane aldığından şikayet etti. Gerçekte, vücudu sadece yemek yemeyi unutan ve şeytanlarından kaçmak için koşan birinin sert kenarlarını kaybetti ve ben bunu daha fazla sevmezdim.

Karnını öpüyorum, sonra bacağıma üzerine atıyorum ve sikini hala ıslak ve onun için açık olan deliğime geri yönlendiriyorum.

"Lütfen." Sesini zar zor duyabiliyorum. "Kahretsin, lütfen." Ben onu tekrar sertçe okşarken gözleri kısık bir şekilde beni izliyor ve tamamen üzerine düştüğümde sırtını dikleştirip haykırıyor, kaygan elleri kavramak için çırpınıyor.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona, kalçalarımı yuvarlayıp üzerine bastırarak. "Hisset beni."

"Daha sert," diye nefes nefese kalıyor.

Yüzüm onunkinin hemen üstüne gelene kadar öne eğilerek kıcımı onun etrafında sıkıyorum ve tek kolumla ağırlığımı sabit tutmaya çalışarak sert bir ritim tutturuyorum. Terli bedenlerimiz birbirine bastırıp kayarken tırnakları tenime batıyor. "İşte bu, bebeğim." Ona her daldığımda sesim titriyor. "Aramızda hiçbir şey olmadan sadece sen ve ben varız. Başka hiçbir şey bize zarar veremez."

Daha da eğilip alnımı onunkine değdirdiğimde göğsünün çılgınca inip kalktığını hissedebiliyorum. "Anlayana kadar *sikini sikeceğim*. Sen bana anladığını söyleyene ve ben de doğruyu söylediğini bilene kadar. Kaç kere boşalacağımız umurunda değil."

Ben daha cümlemi bitiremeden kasılıyor, kalçaları sarsılıyor. Daha önce hiç duymadığım bir şekilde boşalıyor, bir dizi zayıf, muhtaç

Dölünün sıcaklığı kıcıımı doldurup karnına damlarken sesler kabaca boğazından çekiliyor. Gözlerini bile açmadan aramıza uzanıyor ve ereksiyonumu yakalıyor, sert, kıvrımlı bir hareketle çalıştırarak tüm piercinglerimi uyarıyor, ta ki inlediğimi duyana ve döllерimin göğsüne fışkırdığını hissedene kadar. Elini ıslaklığın içinde gezdiriyor, sanki orada olduğunu kendine kanıtlaması gerekiyormuş gibi, sonra kolunu gözlerinin üzerine atıyor, ağır ağır nefes alıyor.

Tehdidime rağmen onu bırakıyorum, kıvrılıyorum ve ayırt edilemez hale gelene kadar yanına bastırıyorum, tek bir vücut ve tek bir nefes. Hareket etmediğinde, kolunu hafifçe ovarak aşağı inmesine yardımcı olmaya çalışıyorum. "Gray?"

Yanağımın altında göğsü titriyor. İçinde bir yerde bir hıçkırık tutuyor ve titriyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda kolunun altından ıslak bir damlanın aktığını ve çenesinden yorganın üzerine damladığını görüyorum.

Hatırladığım kadarıyla ilk kez nutkum tutuldu. Tıpkı on iki yaşındayken babamla birlikte çiftlik köpeğimizi ötenazi için veterinerlere götürdüğümüz zamanki gibi. Arabaya döndüğümüzde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı ve böylesine güçlü bir adamın hissedebileceğini fark etmek dünyamı sarsmıştı. Gray'in vücudu yumuşak bir boğulma sesiyle tekrar sarsılıyor ve kolumu ona dolayarak yanağımı göğsüne yaslıyorum, kalbi kulağıma çarpıyor. Kenzie'nin ninnilerinden biri gibi başlayıp saçma sapan biten rastgele bir şarkı mırıldanıyorum.

Uzun bir süre sonra kolu kayar. "Bu gerçek bir şarkı değil," diyor kalın bir sesle. Gözleri hâlâ ıslak, yaşlar nemli kirpiklerine takılmış ve dünyada daha önce hiç kimsenin görmediği bir şeyi gördüğümü biliyorum. Ben bir şey söyleyemeden başımı geriye atıp iç geçiriyor. "Hayatım boyunca kendime onlardan daha iyi olduğumu söyledim."

Kendimi destekleyerek yüzünü inceliyorum. "Kimden daha iyi?"

"Beni kabul eden ve tekrar terk eden tüm o aileler. Kendime sadece kötü insanların birisine böyle istenmediğini hissettirebileceğini söyledim. Düşündüm ki..." Gözlerini sertçe ovuşturuyor, sesini sabitlemek için mücadele ediyor. "Tüm bu *saçmalıkları* arkamda bıraktım ve bunun beni en iyi evlat edinen baba ya da koruyucu baba yapacağını düşündüm. Her şey mükemmel olacaktı, çünkü ben *onlar gibi değildim*. Ama hiçbir fikrim yok ve şimdi ben de tıpkı onlar gibiyim."

"Bu doğru değil." Yüzünün yan tarafını tutuyorum. "Onu hayal kırıklığına uğratmadın ve o da senden nefret etmiyor. *Çünkü* mükemmel değilsin. Çünkü sen de onun gibi boktan şeylerle uğraşıyorsun."

"Onunla ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Bu iş çok karmaşık bir hal almaya başladı." Huzursuzca yer değiştiriyor, giderek daha da sabırsızlanıyor.

yavaş yavaş normal Gray'e dönüyor. Odaanın içinde dolaşmasına izin vermek yerine onu altımda tutmak için yapabildiğim tek şey bu.

"Ben de bilmiyorum. Ama bir yolunu ."

Söyleyecek daha çok şey var; hâlâ kelimeleri arıyoruz. Onları bulmamız o kadar uzun sürüyor ki, terli, dölden sırlıklam olmuş uzuvlarımızın arasında uyuyakalıyoruz.

GRI

*Eli'yi hayal ediyorum, karanlık bir otoyolun kenarında tek başına yürüyor.
Kendimi kaybolmuş bir çocuk olarak hayal ediyorum. Çünkü herkes gibi ben
de onu terk ettim. İlk fırsatta çekip gittim ve ona kapıyı sonsuza dek kapattım.
Üzgün olduğumu hiç söylemedim. Ama üzgünüm.*

Chapter II

Tozlu gözlerimi aralayıp şaşkınlıkla perdelerin arasından süzülen kuşluk güneşine bakıyorum. Kıpırdandığımda kaslarım bir kamyon tarafından ezilmişim gibi tepki veriyor. Sikim kalçamda yapış yapış ve bitkin bir halde yatıyor ve göğsümdeki çizgiler Jonah'ın dölleri gibi kokuyor. O burada değil ama tüm yatak hâlâ onun gibi kokuyor ve bu da kalp atışlarımı sabit tutuyor.

Duş alma hareketlerini yapmak bir yana, kendimi zorlukla dik tutabiliyorum, bu yüzden gözlerim kapalı ve başım arkaya dönük bir şekilde buharlı suyun altında duruyorum.

Dün gece. Uyandıkça göğsümdeki o korkunç çökme hissini daha çok hatırlıyorum. Anaokulundayken, bir ailem olmadığını öğrendiğimde ağlamamıştım. Sadece çizdiğim resmi buruşturup sırt çantama tıktırdım annem korkunç hatamı fark etmesin. Eli otuz üç yıl sonra o gözyaşlarını benden kopardı ve Jonah onları sildi. Şimdi garip bir şekilde sakın hissediyorum. Berrak değil ama sakın.

Kendimi biraz daha insan gibi gösterme çabasıyla pantolon ve özel dikim siyah bir gömlek çıkardım. Merdivenlerden inerken önümü ilikliyorum, yumurta kokusu ya da kızarmış domuz pastırması sesi duymayı bekliyorum. O kadar sessiz ve kasvetli ki Jonah'ın kamyonetinin hâlâ garaj yolunda olduğundan emin olmak için oturma odasının perdesini geri çekiyorum.

Tezgâhın ucundaki bar taburesinde bağdaş kurmuş otururken neredeyse ona doğru yürüyordum ve ikimiz de sıçradık. "Tanrım. Günaydın."

Kayıtsız bir ses ve ağzından sarkan kaşığı sallıyor, gözlerini telefonundan ayırmıyor. Etrafına uzanıp kucağındaki yenmemiş mısır gevreği kasesini alıyorum ve inceliyorum. Çok derli toplu biri olmayabilir ama karanlıkta çırılçıplak oturup Kenzie'nin çikolatalı puflarını sütsüz yemek için ev yapımı bir kahvaltıyı ektiğini hiç görmemiştim.

"Sorun nedir?" Burnunu bana doğru kırıştırırken kaşığı dişlerinin arasından nazıkçe çekiyorum. "Eli iyi mi?"

"Çocuklar iyi." Yüzü tezgâha gelene kadar eriyor, kollarını başının üzerine uzatıyor. "Şimdi beni ölüme terk et, lütfen. Sonunda parçalanacağım ve beni toz haline getirip arka kapıdan dışarı atabilirsin."

"Konuş benimle, Jonah."

Başını eğip mısır gevreğine uzanmaya çalışıyor ama ben onu uzanamayacağı bir yerde tutuyorum. Yavaşça, neredeyse ürkekçe, gözleri yüzümde geziniyor. "İki teknisyenim de bu sabah işi bıraktı."

"Lanet olsun. Tatlım, çok özür dilerim." Kaseyi ona doğru kaydırıyorum ve çıplak sırtını ovarken kederli çığırtilar çıkarıyor.

"Eli ile ilgili her şey iş sorunlarımın önüne geçti ve sanırım dikkatimin dağılmasından içten içe mutluydum. Şimdi her şey patladı ve ben babama ne *diyeceğim*? Ne yapacağım?" Kocaman bir avuç dolusu çikolatalı gevreği daha ağzına tıkıyor ve yüzünü kollarına gömüyor.

Yavaşça omuzlarından tutup onu oturur pozisyona , taburenin çeviriyorum, böylece dizlerinin arasında duruyorum, ellerim tatlı, kederli yüzünün iki yanında. "Her şeyi bilmiyorum ama anahtarlarını teslim ettiklerinde o adamların gözlerinin içine bakacağını ve utanmayacağını biliyorum. İnandığınız şeylere bağlı kaldığınız ve kendinizi savunduğunuz için gidiyorlar. Bu saygınlığı sizden alamazlar."

Dağınık saçları ve mısır gevreği kırıntılarıyla dolu yüzünden kayıp koluna ve delik deşik iç çamaşırına doğru eliyle işaret ederek inanmaz bir kahkaha atıyor. "Haysiyet, ha? Tekrar dene."

Gözlerimle buluşana kadar eğildiğimde pazusundaki elim sıkışıyor. "Beni dinle. Hayatımda tanıdığım en asil insan sensin. İnsanlar bunu görebiliyor ve bu onları korkutuyor, bu yüzden seni aşağılıyorlar. Aksi takdirde durdurulamaz olacağını biliyorlar."

"Tamam, tamam. Kendini fazla kaptırma." Ellerimin arasında kıpırdanıyor, yüzü kızarıyor ama gözlerinin ardında gizlenen umudu görebiliyorum. "Arabayla gelip bunları babama tekrar etmek ister misin?"

"Bunu senin için halledebilseydim, gözümü kırpmadan yapardım. Ama biliyorsun ki bunu sen yapmalısın."

Tabureden kayarak ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve kollarını boynuma doluyor, çıplak vücudu bana doğru uzanıyor. Ellerim sanki kendi akılları varmış gibi onun üzerinde geziniyor ki amacının da bu olduğuna eminim. Onun bu hissin tadını çıkardığını, bundan enerji aldığını hissedebiliyorum. "Biliyorum. Ama önce gidip çocukları alacağım."

"Ben de gelmeliyim."

Başını sallıyor, boynumu öptükten sonra aşağı inip merdivenlere yöneliyor. "Onu bunaltmayalım. Yürüyüşe çık, kafanı dinle, döndüğümüzde onu görebilirsin. Ve ne var biliyor musun? Yolda annelere de uğrayacağım. Şu lanet işi bitirelim."

İki hızlı adımla onu yakalıyorum ve öpmek için duvara doğru itiyorum. Öpüşmelerimizin her biri farklı, eşsiz ve ben hepsini vücudumun sinirlerinde ve sinapslarında katalogladım, ta ki onlardan oluşana kadar. Bu seferki sessiz ve düşünceli, gözyaşı izleri ve Kenzie'nin çikolatalı mısır gevreği tadında.

"Pekâlâ, aygır." Jonah kolumun altından sıyrılıp merdivenlerden yukarı koşuyor. "Şövalyen parlak zırhını giysin ve anevrizma geçirmeden önce arabasını Erin'in evine sürsün."

JONAH

Ailemin araba yoluna girdiğimde kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Babamın yeni arabasının ön camına bir beyzbol topu gönderdiğimi itiraf zorunda kaldığımda bu kadar kötü hissetmemiştim. Ya da onların önünde bir erkeği ilk kez öptüğümde. Her nasılsa bu, tüm o şeylerin bir araya gelmesi gibi -kötü bir şey yaptım- suçluluğu, seni hayal kırıklığına uğratiyorum suçluluğuyla karışarak bir sefalet kokteyline dönüştü.

Ön kapıyı hiç kilitlemiyorlar, ben de fikrimi değiştirmeden içeri giriyorum. "Anne? Baba?"

"Jonah?" Babamın sesini takip ederek oturma odasına gidiyorum; tekerlekli sandalyesini kenara itmiş, kanepede maç izliyor. Felç geçirdiğinden beri olduğu gibi yorgun görünüyor; üzgün, hayal kırıklığına uğramış bir yorgunluk. Yapmak üzere olduğum şey hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

"Selam dostum. Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Birkaç dakika öncesine kadar ben de bilmiyordum." Mutfığa girip iki bira aldım.

"Ne var yok?" Karşısındaki koltuğa oturup soğuk konserve kutusunu bir tür cankurtaran salı gibi avucumda tutarken oyunun sesini kapatarak soruyor.

"I-" Beynim her şeyle, işle, Eli'yle ve dün gece olanlarla dolup taşıyor ve kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Kötü haberlerim var. Dean gibi bazı müşterilerimiz işi bırakıyor. Ve bu sabah iki teknisyen de yolun yukarısındaki adamlarla çalışmak için işi bıraktı. Bu benim hatam ve üzgünüm ama lütfen işi satmayın. Beni çok mutlu ediyor ve bunu yapmayı seviyorum. Sadece... sanırım bu işte berbatım." Ağzım ve duvardaki saatin tik taklarını dinleyerek beklemeye başladım.

"Biliyorum," diye gürlüyor babam o derin sesiyle, ki bu beklediğim son şeydi. Eğer biliyorsa, neden şu anda bana bağırıyor?

"Ne demek istiyorsun?"

" ve bana işi bırakmayı düşündüklerini ama seni kovar ve başka birini işe alırsam kalacaklarını söylediler. Bir başkası için çalışmak söylediler." Tereddüt ediyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana bunu bir sebepten dolayı söylediğini anlatıyor: "'Sakat bir ibne' için."

"Tamam mı?" Ne dediğini anlamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki bu hakareti algılayamıyorum bile.

Babam birasını bir kenara bırakıp derin bir nefes alıyor. "Ben de onlara siktirip gitmelerini söyledim."

"Sen, uh, ne? Ben...huh?" Babam on yıl boyunca her gün bu adamlarla çalıştı. Kardeşleri gibiydiler ve büyürken benim de onlar gibi olmamı dilediğini hissettim.

Babam kaşlarını çatarak eşofmanının dikişlerini karıştırıyor. "Böyle konuşmakta iyi değilim ama deneyeceğim. Okulu bıraktığında çok kızmıştım. Sonra Gray'le eve geldin ve bu gerçekten kafa karıştırıcıydı. Artık oğluma sahip değilmişim gibi hissettim. Ama ne kadar sıkı çalıştığını, ne kadar iyi bir baba olduğunu ve ilk kez mutlu görüldüğünü gördüğümde seninle gurur duydum. Ve adamlarım senin hakkında kötü konuştuklarında, bunun kulağa ne kadar boktan geldiğini, bir erkeğin oğlunu bu şekilde görmesinin ne kadar korkunç olduğunu fark ettim. Bu yüzden onlara defolup gitmelerini ve benimle bir daha konuşmamalarını söyledim."

"Özür dilerim." İçimdeki tüm kelimeler devam ediyor. "Olmamı istediğin kişi olmadığımı biliyorum. Ve biliyorum ki başarısız oldum- Bir saniye, benimle gurur duyduğunu mu söyledin?"

"Elbette." Biraz şaşkın görünüyor. "Ve aramızdaki şeylerin bu şekilde devam etmesine izin verdiğim için özür dilemek isteyen benim. Annen bana eğer sana kırgın kalırsam sonunda seni ve torunumuzu kaybedeceğimi söyledi. Bunların hiçbirini istemiyorum. Gray bile; o oldukça iyi bir adam."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Babamın hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Duygulara karşı oldukça alerjisi var. "Gelip yanına oturabilir miyim?"

Duygusal olarak bu kadar savunmasız bir şeyi düşününce gözlerindeki paniği gizleyemiyor. "Sanırım."

"Böylesi daha iyi, değil mi?" Yanına uzanıp kolumu ona doladığımda koltuk biraz zıplıyor.

Sert, utanmış ve biraz da mutsuz bir şekilde oturmuş, birasına bakıyor. "Normalde insanlarla konuşurken onlara dokunmayı sevmem." Yani bir günde her şey değişiyor. Ama on dakika öncesine kıyasla kendimi uçuyor gibi hissediyorum.

"Şu ikinize bakın," diye mırıldandı annem kapı aralığından. İçeri girdiğini duymadım. "Olay nedir?"

Babamın yüz ifadesi, kırılganlığının tek bir konuşma için yeterince gerildiğini gösteriyor, bu yüzden "Sadece " diyorum ve ona öpücük vermek için yanından geçiyorum.

"Eli nasıl? Dün gece sorun yaşadığını duydum."

"Şimdi onu almaya gidiyorum."

Her ziyaretimde olduğu gibi mutfağa gidip yanımda götürmem için kurabiye çıkarıyor. Gray genellikle ben gelir gelmez onları ister.

Ben daha iki ayağımı ön kapıdan içeri sokamadan. "Onu tutmaya karar verdin mi?"

Babamın kaşları . "Onu tutuyor musun?"

"Anne!" Tıslıyorum, elimi sallayarak onu mutfığa kadar takip ediyorum. "Kimse onu tutacağımızı söylemedi."

"Yani istemiyor musun?" Fıstık ezmesi kurabiyeleri plastik bir kutuya yığmaya başladı.

"Tanrım, anne." Bit pazarını hatırlamadan edemiyorum. Nintendo 64 sadece Eli'nin sevebileceğini düşündüğüm bir oyuncak değildi; onunla kanepede kucaklaşmak, birlikte oyun oynamak, Noel'de ona almak gibi bir hayaldi... ama bunu ne Gray'e ne de bir başkasına, kendime bile söylemekten korkuyordum. Bazen ailemizin uzun zaman önce kaybolmuş ve geride bıraktığı boşluğu doldurmak için geri gelmiş bir üyesi gibi hissediyorum. Ve buradayız, sırf planladığımız bebek olmadığı için Tanrı bilir nereye gönderiyoruz.

"Tatlım?" Pencereden dışarı baktığımı fark ediyorum, annem kurabiyelerle kolumu dürtüyor.

"Sanırım gitmem gerek." Eli'nın güvende olduğunu bildiğim arabama geri dönmesi ve Gray'le uzun, ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor. Neredeyse koşarak kapıdan çıkarken sesimi yükseltiyorum. "İkinizi de seviyorum. Ve söz veriyorum Gray'i Pazartesi gecesi futboluna getireceğim baba. Tamam mı?"

Bu konuşmanın nasıl geçeceğini hayal edebiliyorum.

Chapter 12

Jonah'ın kafanı iyi bir yere koy derken neyi kastettiğinden emin değilim. Eğer tüm kupaları dolaptan çıkarıp renklerine göre ayırmamı ve bu sırada ikisini kırmamı kastediyorsa, o zaman harika bir iş çıkarmışım demektir.

Garaj yolunda kamyonun motor sesini duyduğumda neredeyse üçüncü bardağı da düşürüyordum. Ön kapının hemen dışında durup herkesin araçtan inişini garip bir şekilde izlerken ön sundurma çıplak ayaklarımın altında gıcırıyor ve nemli yaz havası tenimi kaplıyor.

"Baba!" Kenzie dört ayak üzerinde merdivenleri tırmanıp bacağıma yapışıyor ve bir koalanın ağaca sarılması gibi bacağıma sarılıyor.

"Günaydın, küçük canavar. Talia ile eğlendin mi?"

Bir ejderha, bir uzay gemisi ve bir modellik yarışmasıyla ilgili hayali oyunlarını dramatik bir şekilde anlatmaya başlıyor. İlk defa gerçekten dinlemiyorum, tüm dikkatim Eli'nin Jonah'ı bana doğru takip etmesine odaklanmış durumda, başı öne eğik ve elleri ceplerinde.

Beş yüz selamlama çalışmış olmalıyım, bazıları iyi, bazıları berbat. Bana baktığında hepsi kayboluyor, normalde sakın olan gözleri kararıyor ve bulutlanıyor.

Yüzünü gördüğümde, içimdeki tüm kaos tek ve saf bir ihtiyaca dönüşüyor: onunla ilgilenmek. "Kahvaltı yaptın mı? Yumurta yapabiliriz ya da bir elma kesebilirim."

Sarsak bir adım geri atıyor ve ellerini yumruk yaparak Jonah'ın elini omzundan uzaklaştırıyor. "*Benimle konuşma.* Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Kenzie onun ses tonundaki öfke karşısında irkildi ve sesi kesildi. Eli arkasını dönüyor ve Aston'u sakladığım yedek gara doğru koşarak yan kapıyı arkasından çarpıyor. En azından oraya kapatılırsa kaçamaz.

Eli'a o kadar odaklanmışım ki Kenzie'nin ağlamaya başladığını duymuyorum. Jonah merdivenlerden yukarı fırlıyor ve onu koluna alıyor, yüzünü göğsüne saklarken kulağına fısıldıyor. Karmakarışık saçlarının üzerinden beni izliyor. "Belki de onu biraz yalnız bırakmalıyız."

Başımı iki yana sallayıp ön kapıdan ayakkabılarımı alıyorum. "Onunla konuşacağım." Kapımı her kilitlediğimde ve kimseyle konuşmayı reddettiğimde, kaçmak için cesaret aradığım her seferinde, tek istediğim

tek bir şey. *Lütfen beni ara. Lütfen gitmeme izin verme.* Geçmişimi değiştiremem ama ona bunu verebilirim.

Bir planım yok ama içgüdülerim beni Jonah'ın kamyonetine doğru çekiyor. Arka koltuktan plastik bir torba alıp dikkatlice kolumun altına sıkıştırdıktan sonra garaja yaklaşıp kapıyı yavaşça iterek açıyorum.

Sabahın ılık havasına rağmen burası soğuk ve tamamen sessiz. "Eli?" Gözlerim karanlığa alışamadı. İleri doğru bir adım atıyorum, sonra ayakkabımın altında bir şey çatırdayıp yol verince donup kalıyorum. Görüşüm netleştğinde, sevgili arabamla aramdaki zemine saçılmış kırık camları seçebiliyorum.

Sanki biri köşedeki örümcek ağı yığınının bir tuğla almış ve yolcu camına vurmuş gibi görünüyor. Lacivert boya boyunca üç uzun, derin kesik zigzag çiziyor. Belki de kızgın olmalıyım ama iki dakikadan kısa bir sürede verdiği hasar beni gerçekten etkiledi.

Camdan kaçınarak yaklaşıyorum, yerde duran bir tornavidayı alıyorum ve ucuna yapışmış metalik, mavi pulları inceliyorum. Her bir oyuk boyunca yavaşça iz sürüyorum. Her şey burada, çok açık bir şekilde ifade edilmiş - asla ifade etmenin bir yolunu bulamadığım çirkin, pürüzlü, çaresiz öfke.

"Eli?"

Arka köşede, arabanın arkasında bir şey kıpırdıyor. Kabuğuna saklanmaya çalışan bir kaplumbağa gibi dizlerini yukarı kaldırmış ve kollarını göğsüne sarmış bir şekilde duvara doğru kıvrılmış. Birkaç adım önüne çömeldiğimde gözleri beni takip ediyor, çenesi gergin ve burun delikleri açık. Ben bir şey söylemeyince patladı. "Arabayı mahvettim."

"Sen . Sen iyi misin? Çok fazla cam kırığı var."

Dudağı titriyor ve bana ters ters bakarak acımasızca ısıyor. "Çok pahalı ve senin en sevdiğin şey."

Kalçalarım ve dizlerim itiraz etmeye başlıyor ama , sadece sakince onu inceliyorum. "Sanırım tamir ettirmem gerekecek, değil mi?"

Kıpırdanıp doğruluyor, sesine panik karışıyor. "Eğer tamir edersen, yine mahvederim."

"Ve tekrar tamir edeceğim."

"Dur." Elindeki en yakın şeyi, dayanıksız plastik bir farası kapıp bana fırlatıyor. Omzumdan zararsızca sekti. Sesi dağılmaya başladı. "Seni istemiyorum. Yeni bir aile istiyorum. Sen benimle gelmedin."

Dün gece Jonah. Arabada öylece oturdun çünkü benden o kadar nefret ediyorsun ki bana bakmaya bile katlanamıyorsun."

Kendimi soğuk betonun üzerine oturmaya zorluyorum, çünkü onu köşeye sıkıştırıp hazır olmadığı bir kucaklamanın içine çekmemek için kendimi başka nasıl durduracağımı bilmiyorum. "Eli, çok ama çok özür dilerim. Seni görmeye gelmemekle hata ettim. Ne hissedersen hissedeyim sana göz kulak olmak benim görevim."

Parmaklarını hâlâ kestirmedığımız dağınık saçlarında gezdiriyor. "Kimseden benimle ilgilenmesini *istemedim*. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Kimse benimle ilgilenmek istemiyor ama yine de bunu yapıyorlar ve bana ne kadar minnettar gerektiğini söylüyorlar."

Derin bir nefes alarak bakışlarını karşılıyorum. Jonah dışında kimseye kendimi açmadım ama belki de nişanım haklıdır -Eli'nin sadece benim ona verebileceğim bir şeye ihtiyacı var. "Biliyorum. İki yaşındayken bir koruyucu aileye gittim. Ailem ölmedi ama bir şeyler çalan ve uyuşturucu kullanan kötü insanlardı, bu yüzden onları hatırlayamadan beni aldılar. Pek çok evde kaldım; bazıları buradaki gibi iyiydi, bazıları o kadar da iyi değildi ama hiçbiri de benimle ilgilenmek istemedi." Geniş, şaşkın gözlerle beni izliyor, sarmal vücudu hafifçe gevşiyor. "Senden nefret etmiyorum ve neden kaçmak istediğini anlıyorum. Dün gece seni görmeye gelmedim çünkü beni korkuttun ve bana hissetmenin ne kadar acı verdiğini hatırlattın. Sana o kadar değer veriyorum ki duygularımı kontrol korktum."

Hırpalanmış Converse'inin kirli beton üzerinde kayışını izliyorum. Kapüşonunun omuzlarına ve saçlarına toz ve örümcek ağları yapışmış ama o bunu fark etmemiş. Parmaklarım onun tozunu almak ve onu temiz ve sıcak bir yere götürmek için kaşınıyor. "Yalan söylüyorsun. Herkes bana yalan söylüyor." Sesi çatlıyor. "Bana yalan söyleme."

Kolumun altından çantayı çıkarıp açarken gözleri beni takip ediyor, lekeli bir klasörü yerde ona doğru kaydırıyorum. "Jonah ve ben uzaktayken bunu gördüm ve aklıma sen geldin. Sana vermek için sabırsızlanıyordum." Onun için önemli olan kelimeleri biliyorum; *ilk aklıma gelen sendin, başka hiç kimse değil*.

Eli uzanıp fermuarı çekiştirirken elleri biraz titriyor. İçindekileri görünce bir şey söylemiyor ama ağzında bir gülümseme seğiriyor ve bacak bacak üstüne atıp her sayfayı yavaşça çevirmek için yerleşiyor, okumak için o kadar yakın eğiliyor ki burnu neredeyse plastiğe değiyor.

Onu bir göz doktoruna götürüp gözlüğe ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyız.

O senin değil. Erin'e bilgiyi yeni ailesine iletmesini söyle.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Eli zayıf bir şekilde sırtarak, "Bu kartlar berbat," diyor. "Bunları kim topladıysa ne yaptığını bilmiyormuş."

"yle mi?" Ona kaşımı kaldırıyorum. "Aldatıldım mı?" Küçük bir kıkırdamayı engelleyemeyerek başını sallıyor.

"Bir dahaki sefere seni de yanımda getireceğim, böylece bana neye gerektiğini ğretebilirsin."

Gülümsemesi kayboluyor. Benden uzaklaşarak dosyayı öyle bir itiyor ki yerde kayıyor ve ayakkabılarıma çarpıyor. "Beni Erin'e geri gnderesin diye arabayı kırdım."

"Biliyorum ama bu iş yrmeyecek."

Kelimeler aklına geldikçe yüzü buruşmaya başlıyor. "Buradan ayrılmak canımı yakacak ve bir an önce bitsin istiyorum. Beni burada tutmanız, bana futbol topu vermeniz ve Kenzie ile arkadaş olmama izin vermeniz adil değil ve... ve..." Acı dolu, kesik kesik bir nefes çekiyor ve sonunda bırakıyor, gözyaşları yanaklarından aşığı dökülüyor.

Kollarımı uzatıyorum ve o da kendini bana doğru atıyor, neredeyse beni geriye doğru deviriyor. İlk kez ona her zaman istediğim gibi sarılabiliyorum; sıkı, rahatlatıcı ve koruyucu bir şekilde. Ve bunu yaptığım da kalbim duruyor çünkü daha önce sadece iki kez, bir kez Jonah'la bir kez de Kenzie'yle hissettiğim şekilde doğru hissediyorum. Planları unut, hesap çizelgelerini unut, takıntılarımı unut. Bu ocuk benim ve şu anda onu benden almaya çalışan her şeyi yakıp yıkabilirim.

Onu daha da sıkıyor, sırtını okşuyorum. "Bundan sonra ne olacağını tam olarak bilmiyorum," diye mırıldanıyorum kulağına. "Ama söz veriyorum seni terk etmeyeceğim. Kaybolmana izin vermeyeceğim. Unutulmana izin vermeyeceğim. Sen çok cesursun ve şimdi seninle ben ilgileneceğim."

"Araban için gerçekten çok zgnm," diye hıçkırıyor. "ok zgnm. Gerçekten tamir edebilir misin?"

"şşşt." Onu ileri geri sallıyorum. "Sigortam onu yeni gibi yapacak. Bir şeyin yok. Kızgın değilim."

O kadar uzun süre ağlıyor ki, susuzluktan büzüşmeye başlamasını bekliyorum, ama çılgınca hıçkırıklar katartık ve sakinleştirici bir şeye dönüştü. Sonunda gözyaşları tükendiğinde, hıçkırarak ve burnunu çekerek kuağıma kıvrılıp başını göğsüme yasladığında, saçlarını alnından geriye doğru düzeltiyor ve kızarmış yüzünü inceliyorum. Dondurucu bir garajda, taş gibi sert bir zeminde kambur duruyor olabilirim ama burada sonsuza kadar oturabilirim.

sadece bu ana tutunabilirdi. "Senden yapmanı istediğim şey şu, tamam mı? Gameboy'unu çıkarmanı ve bana Pokémon koleksiyonunu göstermeni istiyorum. Bana onlar hakkında her şeyi anlat."

Biraz kuşkulu bir kahkaha atıyor ama cebini karıştırıp kırmızı, plastik konsolu çıkarıyor. "Ben..." diye burnunu çekiyor ve kapüşonunun kabuklu koluyla burnunu siliyor, bu da beni ürpertiyor. "Takımım çok güçlü değil, çünkü sadece havalı görünenleri topluyorum. Onlara Cheeseburger ve Fudge gibi yiyeceklerin isimlerini veriyorum."

Saçlarına doğru kıkırdıyorum. "Fudge kızgın bir domuza benziyor."

"Kes ." Karnıma hafifçe dirsek atıyor, sonra özür diler daha da yaklaşıyor. "O havalı bir canavar, domuz değil."

"Özür dilerim, Fudge."

On beş dakika boyunca oyununu oynadı, ben onun nemli buklelerini çözerken o her bir hareketi titrek bir sesle ciddiyetle açıkladı.

Jonah'a ne diyeceğimi bilmiyorum ve bundan sonra ne hakkında hiçbir fikrim yok ama şimdilik önemli olan tek şey bunu yapmış olmam. Eli güvende. Ben de güvendedim. Otuz küsur yıl boyunca kilit altında tuttuğum Gray güvende. İlk defa kimse kaybolmadı ve korkacak bir şey kalmadı.

Chapter 13

Jonah ve ben sonbaharda yapraklar açmaya başladığında birbirimize aşık olduk ve ben de o zaman evlenmemizi istedim. Düğüne katılanların yarısı yaz ortasında olsa "çok daha güzel olurdu" diye söylenip duruyor ama Jonah ve ben güzel, çiçekler ve mükemmellikten ibaret değiliz. Biz dağınık ve vahşiyiz ve Ekim ayındaki orman gibi sürekli değişiyoruz.

Dün adliyede gerçekten evlendik ve geleneği bir kenara bırakarak arka bahçemizde ailemiz ve arkadaşlarımızla rahat bir akşam yemeği yedik ve ardından kısa bir yemin teatisinde bulunduk.

Jonah'ın annesi ve arkadaşları yemek işine o kadar odaklanmışlar ki düğünde olduğumu unutup bana dışarıya taşımam için ekmek, peynir ve domuz rostosu tabakları uzatıyorlar. Bunu pek umursamıyorum; ileri geri konuşmalar gergin enerjimi gizlemeye yardımcı oluyor.

Bulaşıkları saçakların gölgesindeki uzun masalara yerleştirirken, takım elbiseme bir şey bulaşmamasına dikkat ederek, Jonah ve babasının çimlerin üzerinde birlikte güldüklerini duyuyorum. Aralarındaki ilişki eskisinden daha derin ve mutlu bir hale gelmiş. Walt, Jonah ve Eli beni Pazartesi gecesi futbol partilerine bile götürmeye başladılar. Oyunun nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum ama herkes tezahürat yaparken ben de tezahürat yapıyorum ve Bayan Scott'ın unlu mamullerinden kilolarca yiyorum.

Jonah beni arkamdan yakalıyor ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak kulağıma fısıldıyor. "Şimdi bakma ama çocuklarımızı eğlendirmesi için Victor'un bırakıldığına eminim."

"Siktir." Arkamı dönüyorum ve onun görüş açısını takip ederek partinin kenarındaki sırık , sarışın adama doğru gidiyorum. Eli'nin yeşil futbol topunu uzun parmaklarının arasında döndürürken, bu eyaletteki herkesin muhtemelen hayatında görmediği kadar çok Gucci, deri ve neon renk giymişti.

Dramatik bir şekilde hızlanarak, hayatımda gördüğüm en kötü atışı yaptı. Top sekiyor ve çimenlerin dibine doğru uçtan uca savruluyor. Eli ve Kenzie topun peşinden koşarken, o oturuyor ve çenesini arkaya yaslıyor. Ayak seslerimi duyunca başını tembelce bana doğru eğiyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Çocuklarıma ne yapıyorsun Victor?"

Doğrulup sırtarak bir çift devasa kaplumbağa kabuğu gözlük taktı. "Sana Victor Amca diyeceğim. Vaftiz babası Victor bile diyebilir miyim?"

"Tanrı olsun. Ve hayır. Çocuklardan nefret ediyorsun."

"Bunlar yakalamada iyidir."

Ona alaycı bir bakış attım. "Buna yakalamak denir."

Victor parmaklarını ağzına sokuyor ve keskin bir ısıklık çalıyor, sonra evlat edindiğim iki çocuk da heyecanlı köpek yavruları gibi itaatkâr bir şekilde koşarak geri gelip topu tekrar atması neredeyse nefes nefese kaldıklarında kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Ethan nerede?" Boynumu partiye doğru uzatıyorum. "Senin herhangi bir yerliyle konuşmanı engelliyor olması gerekiyordu."

"Sanırım içimde bir şeyler pişiriyor." Köpekbalığı gibi gülümsemesi genişliyor. "Ama Metodist Bayanlar Kitap Kulübü'nün başkanları Cherise ve Gene'i kastediyorsan, zaten harika bir sohbetimiz oldu. Çılgın üniversite günlerinin hikâyelerini anlatarak beni eğlendirmeye bayılıyorlardı. Bana zorluk çıkarmaya devam edersen, sana her şeyi anlatırım. Ve inan bana, bilmek istemezsin."

Kazların korna çalmasına benzeyen tanıdık bir kahkaha avluda yankılanıyor ve Avery, karısı, Elliott ve Sophie'nin evden çıktığını görmek için dönüyorum. Tam gitmek için döndüğümde Victor'un kolunun belime dolandığını ve beni geri çektiğini hissediyorum. Başı bir an için kalçama yaslanıyor, elim başının üstünde. "Bunu gerçekten yaptın," diyor boğuk bir sesle. "Böyle yaşamak zorunda kalsaydım ölürdüm ama sen duygusal şeyler için yaratılmışsın, değil mi?"

"Bu benim tebriklerim mi?"

"Alabildiğini al, bebeğim." Eli elinde futbol topu ve boynunda asılı Kenzie ile oflaya puflaya gelirken Victor kıcıma gelişigüzel bir şaplak atıyor, sonra da uzaklara doğru acınası bir atış daha gönderiyor.

"Kolun üzerinde çalışmalısın."

Bir aile için çok uygunsuz bir şey taklit ediyor. "Ethan yanımda olduğu için hiç egzersiz yapmama gerek kalmadı. Jonah tembellik mi yapıyor? Bu kadar enerjik bir çocuğun günde on kez geleceğini sanırdım-"

"Tanrı'ya şükür." Ethan'ın yanımda olduğunu fark edince onu ortağına doğru itiyorum. "Tuvalete gitmek için bile olsa onu yalnız bırakma. Bu kasabaya daha yeni yerleştim; tekrar ayrılmak zorunda kalmak istemiyorum."

Ethan başını sallayıp sırtarak Victor'un önüne peynirli makarnaya benzeyen bir kâse bırakır. "Bu onu bir süreliğine susturur."

"Bu ne, bebek maması mı? Ben bebek değilim." Victor kocaman ısırıkları kürekle yiyor, tadından müstehcen bir şekilde inliyor. "Sözümü geri alıyorum; bunu bana her gün yap. Bu Iowa'ya özgü bir şey mi? Hadi buraya taşınalım."

Biri kolumu çekiştiriyor ve ben de ayak parmaklarının üzerinde umutla zıplayan Eli'yi görmek için aşağı bakıyorum. "Üstünü değiştirme vaktin geldi mi dostum?" O kadar hızlı başını sallıyor ki kafası kopacak diye korkuyorum. "Kuralı hatırlıyorsun, değil mi?" Onu eve götürüp mutfaktaki telaşın içinden geçirirken soruyorum. "Takım elbiseni giydikten sonra artık futbol oynamak ya da kardeşinle güreşmek yok."

"Ben ."

Sanırım biraz kırgın görünmeye hakkı var, çünkü o da neredeyse benim kadar dikkatli ve titiz. Kendi bedenime çok yakın bir takım elbise için bu kadar para harcamamın tek nedeni de buydu. Geçen gün paketi açtığımızda heyecandan duvarları zıplatıyordu.

O duş alırken ben de her bir parçayı yatağın üzerine serip kırıksıklıkları düzeltiyorum. Etrafına bir havlu sararak banyodan çıktığında ve parlayan gözlerle ona hayran kaldığında, boğazımda bir sıkışma hissedebiliyorum.

"Şimdi." İkiz yatağının kenarına oturuyorum ve Pokémon yorganını düzeltiyorum. Zor zamanlarda, ailesini özlediği ve bütün gece ona sarılmama ihtiyaç duyduğu zamanlarda, saatlerini farklı yaratıkları işaret ederek ve bana türlerini ve isimlerini öğreterek geçirdi. "Her şeyi giy, gömleğini içine sokmana ve kravatını takmana yardım edeyim."

Ciddiyetle izliyor, seçtiği yeşil kravatı düğümlerken her adımı tekrarlıyor. Jonah'ı ilk takım elbisesinin içinde aynaya çevirdiğimde, onu bıçaklamamı ister gibi bir hali vardı. Eli parlıyor, parlak düğmelere ve ipek kravata saygıyla dokunuyor. "Sana benziyorum."

Parmaklarımı kısa saçlarında gezdiriyorum. "Sanırım benden daha iyi görünüyorsun."

" misin? Jonah ile evleneceğin için mi?"

Bu çocuk bazen beni korkutuyor. Benim mükemmeliyetçi özelliklerime sahip, ancak bazen Jonah'ın aklımı okuyabildiğini düşünmeme neden olan korkunç bir empati seviyesiyle birleşiyor. Ona yalan söyleyemem. "Biraz. Bir keresinde başka biriyle evlenmişim ve bu bizi çok mutsuz etti. Ama bazen gergin olmak doğru şeyi yaptığınızın bir işaretidir. Jonah'a benimle çıkmasını teklif ettiğimde, kız kardeşini evlat edindiğimizde ve yine seninle birlikte olduğumda gergin hissettim çünkü herhangi biriniz için yeterince iyi olup olamayacağımı bilmiyordum. Ama şimdi siz üçünüz benim dünyamın en güzel parçalarısınız."

"Tüm bunları yaptığın için mutluyum." Bana sarılıyor ve yüzünü omzuma gömüyor, kollarımın ona sarıldığını hissettiğinde biraz rahatlıyor. Ve hiç şüphesiz bunun sadece hayatımın en güzel günü değil, aynı zamanda öyle bir gün olduğunu biliyorum ki

Güzel bir peri masalında okusaydım bile bunun mümkün olduğuna asla inanmazdım.

JONAH

Gray bana bu yemin değişiminin stres yapmamı gerektirecek bir şey olmadığına söz vermişti. O bir yalancı. Şimdi herkesin önünde, annemin yaptığı küçük bir çiçek kafesinin içinde duruyoruz ve gözlerinden günlerce mükemmel yeminleri yazıp ezberlediğini görebiliyorum çünkü not kartları estetik açıdan hoş değil. Hazırlığım, patlamış mısır dolu bir tavanın patlamasını izlemek ve her yöne uçuşan rastgele parçaları yakalamaya çalışmak gibiydi.

Gray derin bir nefes alır ve boğazını temizler, sonra duraksar. Tüm bunların altında o da gergin. Bir yemin töreni sırasında bunu yapmak gerekir mi bilmiyorum ama uzanıp elimi onunkinin içine sokuyorum ve parmaklarını sıkıyorum. Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor ve o zengin bariton sesiyle konuşmaya başladığında omuzlarının gevşediğini görüyorum.

"On iki yaşındayken, yani Eli'nin şu anda olduğu yaştayken, yeni bir koruyucu aileye taşındım. Odama eski kitaplardan oluşan bir raf bırakmışlardı ve onlara bakarken kitaplardan birinin diğerlerinin arkasına düştüğünü fark ettim - Walt Whitman'ın *Çimen* Yaprakları. Kaybolduğu ve bir daha kimsenin okumayacağı için üzüldüm. Bu yüzden, söylediklerinin çoğunu anlayamasam da onu sakladım. O kitap hala bende. Her kelimesini ezbere bilene kadar yüzlerce hatta binlerce kez okudum. Bu yüzden Jonah, kendi düğünümde şiir okumanın gösterişçiliğini bağışlarsan..."

Herkes kıkırdıyor ve Gray bana gülümsüyor ama bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum, benden dikkatle dinlememi istiyor. Başımı sallıyorum, her ne kadar bir benim yeminim sadece bir kelime salatasından ibaretken onun *şiir okumasından* korkuyor olsa da.

"Bu bölüm seninle tanıştığımdan beri bana seni hatırlatıyor, bana kendim hakkında öğrettiklerini, beni sonsuza dek değiştirdiğin yolları:

Düşündüğümde daha büyük, daha iyiyim.

Bu kadar çok iyiliğe sahip olduğumu

bilmiyordum... Bana çok iyilik yaptınız."

Kalabalıktan biri burnunu çekip, burada şiir uzmanı olmadığından emin olmama rağmen, "ahhh" diyor. Gray'in gözleri benimkilerden burnumun kenarından süzülen yaşa kayıyor ve hafifçe gülümseyerek uzanıp başparmağıyla gözyaşımı siliyor. "Sen düşündüğüm her şeysin

asla sahip olamadım ve sensiz bir hiç olurdum. Söz veriyorum seni her zaman seveceğim Jonah."

Daha fazla gözyaşı hissederken acınası bir ses çıkarıyorum. "Neden ikinci olmak zorundaydım?" Yüzümü kabaca koluma siliyorum. "Benim şiirim yok." Herkes zekice bir şaka yapıyormuşum gibi yine kıkırdıyor ama ben çok ciddiym. Nefes almakta zorlanıyorum çünkü bu adamın tüm günlerin bu gününde nasıl hissettiğimi bilmesine ihtiyacım var ve konuşamıyorum çünkü her şeyi bir anda söylemek istiyorum, tüm duyguları, tüm umutları ve minnettarlığı, hepsi boğazımda tıkanıyor. Herkes sessiz, izliyor.

Düşüncesizce Gray'in ensesini sıkıyorum ve onu kulağına konuşabileceğim şekilde aşağı çekiyorum. Elleri yukarı kalkıyor ve yüzümü kavıyor, böylece birbirimize yaklaşıyoruz, başlarımız birbirine değiyor. "Bebeğim," diye nefes alıyorum. "Tanrım, seni çok seviyorum. Seni tutacağım, sana bakacağım ve hayatımızın geri kalanı boyunca her gün gülümsemi hatırlatacağım. Ve her zaman Kenzie, Eli ve benim seni seçtiğimizi bilmeni sağlayacağım. Sen bizim için her şeysin. Ve söz veriyorum asla yalnız olmayacaksın. Anladın mı?"

Elleri sıkılaşıyor, yüzü omzuma bastırıyor ve bana *evet* dediğini biliyorum. Ben onun içinde kayboluyorum, o benim içimde kayboluyor, ikimiz de başka hiçbir şeyin değiliz, ta ki Victor'a çok benzeyen biri "Daha önce bunlardan birine gitmedim ama öpüşmeleri gerekmiyor mu?" diyene ve herkes yuhalamaya ve bağırmaya başlayana kadar.

Gray sinirli bir homurtuyla başını eğiyor ve dudaklarımızı birleştiriyor. Düğüne uygun öpüşme diye bir şey olduğundan eminim ve bu onlardan biri değil. Bu bir ilk öpücük gibi, aç ve çiğ bir duygu ve sonunda herkesi rezil etmeden ve ben sertleşmeden önce gülerek onu itmek zorunda kalıyorum. Tam o sırada Kenzie sandalyesinden atlıyor, düşüp beyaz elbisesini lekeliyor ve bacağımı yakalamak için koşuyor.

"Tebrikler!" diye bağırıyor ve beni meyve verecek bir ağaç gibi sallıyor. Ve beni rahatlatan bir şekilde, herkes ve bana bakmayı bırakıp kutlamaya geri dönüyor.

Her şey sakinleştikten ve misafirler evlerine gittikten sonra dördümüz de gündelik kıyafetlerimizi giyip alacakaranlıkta nehre doğru yürüyoruz, çocuklar önden koşuyor. Hayatımda hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim; gökyüzü, çimen ve göğsümün içi, Gray'in sıcak eli elimdeyken hareketsiz, serin ve dinlendirici.

Gray'e kıydan biraz aşağı nasıl inileceğini gösteriyorum ve bazı çalıların etrafından dolanarak ayak bileği yüksekliğindeki suyun hemen kenarında yürüyebiliyoruz. Kenzie

Bir kayanın üzerine oturuyor ve ayaklarını Eli'ye uzatıyor; Eli de onun ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasına yardım ettikten sonra kendi parmak arası terliklerini çıkarıp hepsini arka ceplerine sokuyor. Sığ suyun kenarında ve gülerek koşuyorlar, ta ki bir köşeyi dönene ve biz onları artık göremeyene kadar.

Yüzüklere hayranlıkla bakmak için sağ elimi Gray'in sol eliyle birleştiriyorum. İşin , sağ elime bir takmam gerektiğini hiç fark etmemiştim, çünkü birinin evlenecek kadar uzun süre benimle kalacağı fikri imkânsız görünüyordu. "Sence insanlar yanlış tarafta olmasına rağmen bunun bir evlilik yüzüğü olduğunu anlarlar mı?"

"Şu ana kadar törenden bu yana her cümlenin sonuna 'Artık evliyim' cümlesini eklemeyi başardın, sanırım ipucunu anlayacaklar."

Kolumu beline doluyorum, o da kolunu omuzlarıma atıyor. "Hey, Gray?"

"Mmm?"

"Tahmin et ne oldu?"

İçindeki kahkahanın gürlediğini hissediyorum. "Yapma bunu." "Bugün evlendim."

"Bu harika. Tebrik ederim." Yüzünü başımın tepesine gömdü.

"Adamın çocukları ve her şeyi var. Bu çok skandal. Yatakta da pisliğin teki, eğlenceli bir şey yapmama asla izin vermiyor."

"Seni ondan çalmam ve nasıl becerilmeyi hak ettiğini göstermem gerekebilir."

"Baba, bak, bak!" Kenzie'nin heyecanlı ciyaklaması, Eli ile birlikte köşeyi döndüklerinde ondan önce geliyor. Eli'nin gömleğinin ön kısmına tutunmuş, onu bize doğru sürüklerken, o da elindeki bir şeyi güvenli bir şekilde taşımaya çalışıyor. Hâlâ zor günler geçiriyor, sınırlarımızı zorladığı ve kederini sindirmekte zorlandığı günler. Ancak gülümsemeleri gün geçtikçe daha parlak ve daha sık oluyor ve bu seferki göz kamaştırıcı. Kenzie hışımla durdu. "Ben ve Elee babalarımıza bir düğün hediyesi bulduk!"

"Korkuyorum," diye mırıldanıyor Gray ve ben gülmekten kırılıyorum.

Pantolonumun paçalarını yukarı kaldırıyorum ve önlerinde çömeliyorum. "İki tarama sorum var. Birincisi, bu bir hayvanın kışından mı çıktı?"

İki çocuk da buna kıkırdıyor ama başlarını sallıyorlar. "İki, Gray'i ısırmaya çalışacak mı?"

Eli başını sallarken aynı anda Kenzie de "Belki!" der. "Yeterince iyi. Hadi yapalım şu işi."

Dördümüz de toprağın çömelip Eli'nin hediyesini yere bırakmasını izliyoruz. Bu şişman, yumru yumru küçük bir kurbağa, stajyeriyken Gray'e saklattığım kurbağadan çok daha iri. "Bak, hareket ediyor!" Kenzie parmağıyla dürttüğünü duyurdu. Gray'e doğru zıplıyor ve Gray geriye, kışının üzerine düşüyor. Sakin davranmaya çalışarak tozunu alıyor. "Fotoğrafını çekeyim de evdeki doğa kitabından ne tür olduğunu öğrenelim," diyor Bay Yılın Eğitici Babası, ciddiyetle her açıdan fotoğrafını çekerek.

Kurbağa kıpırdamadan oturuyor, bana sinirli sinirli bakıyor, sonra Kenzie'nin sonuçsuzca peşinden koştuğu nehre doğru geri kaçıyor. Gray ona kıkırdıyor, kolu Eli'nin omzunda, o da omzuna yaslanıp utangaç ve güven dolu bir sırıtışla aramıza bakıyor.

Çocukken burada oturup saatlerce kurbağalara kitap okuduğumda, kendimi bildim bileli sorduğum bir soru olan yalnız olmamanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışırdım. Ama bu sefer değil. Bugün, eskiden hayalini kurduğumuz tüm değerli şeyler tam burada, şu anda, tıpkı bunun gibi.

And All Their Stars'ı okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Jonah ve Gray'in hikayesinin sonunu sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

Bültenime www.rileynashbooks.com adresinden abone olun ve sosyal medyamı @rileynashbooks takip edin

Gelecek kitaplarımla ilgili en güncel tanıtımlar, güncellemeler ve haberler için!

My Books

Su, Hava, Toprak, Ateş Serisi

[*Hold Me Under*](#) - Victor ve Ethan

[*Beni Düşür*](#) - Gray ve Jonah

[*Ve Tüm Yıldızları*](#) - Gray ve Jonah Novellası

ÇOK YAKINDA

[*Bana Harikaları Göster*](#) - Oliver ve Jackson

Standalones

Noel Özel

About the Author

Yağmurlu PNW'da yaşayan Riley Nash, sert düşen, karanlıkla yüzleşen ve asla vazgeçmeyen erkekler hakkında duygusal M/M romanları yazıyor. Sevimli köpekler, şu garip kolalı kahve içecekleri ve kişisel sorunlarımı yakışıklı erkeklere yansıtarak onları aşık etmekten besleniyorum. Ziyaret etmek www.rileynashbooks.com için abone olun için benim Bülten veya Instagram ve Facebook'ta @rileynashbooks hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

